ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ
ΚΑΙΣΑΡΙΑΝΗΣ, ΒΥΡΩΝΟΣ ΚΑΙ ΥΜΗΤΤΟΥ
ΔΑΝΙΗΛ

Ἡ Κατὰ Χριστὸν ζωή

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΑΙΣΑΡΙΑΝΗΣ, ΒΥΡΩΝΟΣ ΚΑΙ ΥΜΗΤΤΟΥ
ΚΑΙΣΑΡΙΑΝΗ 2013

Ἡ κατὰ Χριστὸν ζωή

Σειρά: «Ἐνοριακὲς Πανηγύρεις» ἀριθμ. 13

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ
ΚΑΙΣΑΡΙΑΝΗΣ, ΒΥΡΩΝΟΣ ΚΑΙ ΥΜΗΤΤΟΥ
ΔΑΝΙΗΛ

Ἡ κατὰ Χριστὸν ζωή

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΑΙΣΑΡΙΑΝΗΣ, ΒΥΡΩΝΟΣ ΚΑΙ ΥΜΗΤΤΟΥ
ΚΑΙΣΑΡΙΑΝΗ 2013

Ἡ κατὰ Χριστὸν ζωή

Κείμενον:
Μητροπολίτου Καισαριανῆς, Βύρωνος καὶ Ὑμηττοῦ
Δανιήλ

Στοιχειοθεσία, Διακόσμησις, Ἐπιμέλεια Ἐκδόσεως:
Ἀδελφότης Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγ. Ἰωάννου Προδρόμου
Καρέα

Copyright:
Ἱερὰ Μητρόπολις Καισαριανῆς, Βύρωνος καὶ Ὑμηττοῦ.
Λεωφόρος Φορμίωνος 83, Τ.Κ. 161 21 Καισαριανὴ
Τηλ.: 210.72.24.123
www.imkby.gr e-mail: info@imkby.gr

ISBN: 978-960-6841-67-5

Περιεχόμενα

Πρόλογος 9

1. Ὁ «ζῶν» Θεός 11

2. Ἡ ἀξία τῆς ζωῆς 13

3. Ὁδοὶ ζωῆς 15

4. Ὁ Ἰησοῦς Χριστός: *«ἐγώ εἰμι ἡ ζωή»* 19

5. Περιγραφὴ τῆς *«κατὰ Χριστὸν ζωῆς»* 23

6. Κανόνες τῆς νέας ζωῆς 41

7. Ἡ καθημερινὴ ζωὴ τοῦ πιστοῦ 45

8. Ἡ ζωὴ μὲ τὸ ἅγιο Πνεῦμα 51

9. Ἡ ζωὴ χωρὶς Χριστὸ καὶ ζωὴ μὲ τὸν Χριστό 57

10. Ὁ Χριστὸς χορηγὸς τῆς πνευματικῆς ζωῆς μας 65

Ἐπίλογος 69

Πρόλογος

Τὸ βιβλιδάριο ποὺ κρατᾶτε στὰ χέρια σας εἶναι μιὰ πνευματικὴ μελέτη στὸ σπουδαῖο θέμα τῆς *«κατὰ Χριστὸν ζωῆς»* μας ποὺ ὑπηρετεῖ ἡ Ἐκκλησία μας μὲ τοὺς πνευματικοὺς ποιμένες τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ καὶ ὅλη τὴν διακονία της, μὲ τὴν θεία λατρεία, μὲ τὸ κήρυγμα καὶ τὴν διδασκαλία, τὴν ἐνοριακὴ ζωὴ μὲ κέντρο τὸν Ἐνοριακὸ Ἱερὸ Ναό.

Προσφέρουμε τὸ βιβλιδάριο αὐτὸ στοὺς πιστοὺς δωρεὰν α) ὡς ἀντίδωρο γιὰ τὴν προσφορά τους, τὴν βοήθειά τους, τὴν ὑποστήριξή τους στὴν διακονία τῆς Τοπικῆς Ἐκκλησίας μας καὶ β) ὡς ἐνθύμιο τῆς ἐπετείου γιὰ τὴν συμπλήρωση σαράντα ἐτῶν ἀπὸ τὴν ἵδρυση τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεώς μας (16 Μαΐου 1974 - 2014).

Τὴν διαρρεύσασα τεσσαρακονταετία ἡ Ἱερὰ Μητρόπολή μας ὑπηρέτησε τὴν «*κατὰ Χριστὸν ζωήν*», αὔξησε τὴν παρακαταθήκη τῆς Χάριτος, συνετέλεσε στὴν ἐπίγνωση τῆς ἀλήθειας, κήρυξε τὸ εὐαγγέλιο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, κάλεσε ὅλους νὰ μετανοήσουν γιὰ νὰ λάβουν ἄφεση ἁμαρτιῶν καὶ ζωὴ αἰώνια.

Συνεχίζουμε μὲ θεῖο ζῆλο αὐτὴ τὴν πορεία πρὸς τὴν Βασιλεία τοῦ Θεοῦ ζῶντες κατὰ Χριστόν, προκόπτοντες στὴν πίστη καὶ στὴν ἀρετή.

Μὲ πατρικὲς εὐχές

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ
† Ὁ Καισαριανῆς, Βύρωνος καί Ὑμηττοῦ
Δανιήλ

Ἔγραφα στήν Καισαριανή
1 Σεπτεμβρίου 2013
Ἀρχὴ τῆς Ἰνδίκτου

Ὁ Θεὸς εἶναι ζωντανός, ὁ Θεὸς μᾶς καλεῖ στὴν αἰώνια ζωή. Ἀπὸ τὴν μιὰ ἄκρη ἕως τὴν ἄλλη τῆς Ἁγίας Γραφῆς μιὰ βαθειὰ αἴσθηση τῆς ζωῆς σ᾽ ὅλες τὶς μορφές της, καὶ μιὰ αἴσθηση πολὺ καθαρὴ τοῦ Θεοῦ, μᾶς ἀποκαλύπτουν τὴν ζωὴ ποὺ ὁ ἄνθρωπος ἐκζητεῖ μὲ ἀκατάβλητη ἐλπίδα, ὡς ἕνα δῶρο ἱερό, μὲ τὸ ὁποῖο ὁ Θεὸς ἐκδηλώνει ἐκθαμβωτικὰ τὸ μυστήριο καὶ τὴν γενναιοδωρία Του.

1. Ὁ «ζῶν» Θεός

Νὰ ἐπικαλεῖται κανεὶς *«τὸν ζῶντα Θεόν»*[1], νὰ ἐμφανίζεται ὡς ὁ *«δοῦλος τοῦ*

1. Δευτερονομίου δ΄ 33· Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ γ΄ 10· Τωβὶτ ιγ΄ 1.

ζῶντος Θεοῦ» ὡς ὁ Δανιήλ[2], ἢ ὡς ὁ Ἠλίας[3], ἢ ὡς ὁ Δαυίδ, νὰ ὁρκίζεται κανεὶς *«εἰς τὸν ζῶντα Θεόν»*[4] δὲν σημαίνει ἁπλῶς ὅτι ὁ Θεὸς τῆς Βίβλου εἶναι ἕνας Θεὸς Παντοδύναμος καὶ ἐνεργός, ἀλλὰ σημαίνει ὅτι ἡ Βίβλος δίνει σ᾽ Αὐτὸν ἕνα ἀπὸ τὰ ὀνόματα μὲ τὰ ὁποῖα συνδέεται περισσότερο, σημαίνει ὅτι ἡ Βίβλος ἐπικαλεῖται τὴν ἐξαιρετικὴ ζωτικότητά Του καὶ τὴν ἀνεξάντλητη δυναμικότητά Του ποὺ δὲν ἀτονεῖ καὶ δὲν κουράζεται[5], τὸν αἰώνιο Βασιλιὰ μὲ τὴν ἀβάσταχτη ὀργή[6]. Αὐτὸν τὸν *«μένοντα εἰς τοὺς αἰῶνας»*, ποὺ *«ἀντιλαμβάνεται καὶ ρύεται καὶ ποιεῖ σημεῖα καὶ τέρατα ἐν τῷ οὐρανῷ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς»*[7].

Ἡ μεγάλη σημασία ποὺ δίνει ἡ Βίβλος στὸ ὄνομα *«ζῶν»* μαρτυρεῖ τὴν ἀξία ποὺ ἔχει γιὰ τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ ἡ ζωή.

2. Δανιὴλ στ΄ 20·
3. Γ΄ Βασιλειῶν ιη΄, 10, 15.
4. Ματθαίου κστ΄ 63.
5. Ἡσαΐου μ΄ 28.
6. Δευτερονομίου κθ΄ 22-29· Ἀριθμῶν ιδ΄ 34· Ματθαίου γ΄ 7· Ἰωάννου γ΄ 35· πρὸς Ρωμαίους α΄ 18.
7. Δανιὴλ στ΄ 27.

2. Ἡ ἀξία τῆς ζωῆς

Τὴν ἀξία τῆς ζωῆς ἀποδεικνύουν τρεῖς χαρακτηρισμοὶ ποὺ ἀποδίδει σ᾽ αὐτὴ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ:

α΄. *Ἡ ζωὴ εἶναι πολύτιμη* διότι εἶναι δῶρο τοῦ Θεοῦ καὶ ἂν καὶ εἶναι πρόσκαιρη, *«ὥσπερ μισθίου αὐθημεροῦ»*[1] ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἕτοιμος νὰ θυσιάσει τὰ πάντα γιὰ νὰ τὴν διατηρήσει[2].

Μόνο ὁ Θεὸς κατέχει ζωὴ ἀτελεύτητη χωρὶς διακοπὴ καὶ χωρὶς τέλος. Αὐτὸς χορηγεῖ τὴν ζωὴ σ᾽ ὅλα τὰ δημιουργήματα καὶ σ᾽ αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο. Τὰ πρῶτα κεφάλαια τῆς Βίβλου[3] κηρύττουν αὐτὴ τὴν βασικὴ ἀλήθεια. Ἡ ζωὴ οὔτε τυχαίως παρήχθη, οὔτε

1. Ἰὼβ ζ΄ 1.
2. Ἰὼβ β΄ 4.
3. Γενέσεως α΄ καὶ β΄

ἀπὸ συνδρομὴ κάποιων φυσικῶν νόμων γιὰ τοῦτο καὶ δὲν μπορεῖ νὰ παραχθεῖ ζωντανὸς ὀργανισμὸς στὸ ἐργαστήριο.

β΄. *Ἡ ζωὴ εἶναι εὔθραυστη.* Ὅλες οἱ ζωντανὲς ὑπάρξεις καὶ ὁ ἴδιος ὁ ἄνθρωπος κατέχουν τὴν ζωὴ προσωρινά, διότι ἀπὸ τὴν φύση τους ὑπόκεινται στὸν θάνατο. Ἡ πρόσκαιρη διάρκεια τῆς ζωῆς τὴν καθιστᾶ εὐάλωτη σὲ κινδύνους καὶ σὲ ἀπειλές. Γι᾽ αὐτὸ ὁ Θεὸς διατάσσει τὸν ἄνθρωπο νὰ σέβεται τὴν ζωὴ τὴν δική του καὶ τῶν ἄλλων ζωντανῶν ὀργανισμῶν, νὰ μὴν τὴν ἀφαιρεῖ ἀλλὰ νὰ τὴν προστατεύει.

γ΄. *Ἡ ζωὴ εἶναι ἱερή.* Κάθε ζωὴ προέρχεται ἀπὸ τὸν Θεό, ἀλλὰ ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου προέρχεται ἀπὸ Αὐτὸν μὲ ἐντελῶς ἰδιαίτερο τρόπο. Γιὰ νὰ κάνει τὸν ἄνθρωπο *«ψυχὴν ζῶσαν»* φύσηξε στὸ πρόσωπό του *«πνοὴν ζωῆς»*[4].

Μὲ κανόνες καὶ ἐντολὲς ποὺ νομοθέτησε ὁ Θεὸς ὑπερασπίζεται τὴν ἱερότητα τῆς ζωῆς ἀπὸ τὴν ὥρα τῆς συλλήψεως τοῦ ἀνθρώπου ποὺ καθίσταται ζῶν ὀργανισμὸς καὶ εἰσέρχεται στὴν ζωὴ ἕως τὴν ὥρα τοῦ θανάτου ποὺ ἐξέρχεται. Καὶ τὰ δύο, ἀφετηρία καὶ τέλος τῆς ζωῆς, καθὼς ἐπίσης καὶ ὅλα τὰ ἐκτεταμένως συμβαίνοντα τὰ ἐξουσιάζει ἀπόλυτα ὁ Πανάγαθος Δημιουργὸς Θεός.

4. Γενέσεως β΄ 7.

3. Ὁδοὶ ζωῆς

Ὁ Θεὸς ποὺ δὲν χαίρεται ἀπὸ τὸν θάνατο τῶν ζώντων[1], δὲν εἶχε δημιουργήσει τὸν ἄνθρωπο γιὰ νὰ πεθάνει ἀλλὰ γιὰ νὰ ζεῖ[2].

Ἀκόμη κι ὅταν ὁ ἄνθρωπος παρέβη τὴν ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ καὶ ὑποτάχθηκε στὸν νόμο τοῦ θανάτου, ὁ Θεὸς δὲν ἀρνεῖται νὰ τοῦ ἐξασφαλίσει τὴ ζωή. Ἕως ὅτου τοῦ τὴν δώσει μὲ τὸν θάνατο τοῦ Υἱοῦ Του, προτείνει στὸν λαό Του *«τὰς ὁδοὺς τῆς ζωῆς»*[3].

---

1. *«Διότι οὐ θέλω τὸν θάνατον τοῦ ἀποθνήσκοντος, λέγει Κύριος»* (Ἰεζεκιήλ ιή΄ 32).

2. *«Ὅτι ὁ Θεὸς θάνατον οὐκ ἐποίησεν, οὐδὲ τέρπεται ἐπ᾽ ἀπωλείᾳ ζώντων». «Ὅτι ὁ Θεὸς ἔκτισε τὸν ἄνθρωπον ἐπ᾽ ἀφθαρσίᾳ καὶ εἰκόνα τῆς ἰδίας ἰδιότητος ἐποίησεν αὐτόν»* (Σοφία Σολομῶντος α΄ 13, β΄ 23).

3. Παροιμιῶν β΄ 19, Ψαλμοῦ ιστ΄ (ιε΄) 11, Δευτερονομίου λ΄ 5, Ἱερεμίου κα΄ 8.

Οἱ δρόμοι αὐτοὶ εἶναι οἱ νόμοι καὶ τὰ προστάγματα τοῦ Κυρίου *«ἃ ποιήσας αὐτὰ ὁ ἄνθρωπος ζήσεται ἐν αὐτοῖς»*[4].

Αὐτὴ ἡ ζωὴ ἄλλωστε ὅσο καὶ ἂν περνᾶ ὁλόκληρη πάνω στὴν γῆ, δὲν τρέφεται πρωταρχικὰ μὲ τὰ ἀγαθὰ τῆς γῆς, ἀλλὰ μὲ τὴν προσήλωση στὸν Θεὸ ποὺ εἶναι *«ἡ πηγὴ ὕδατος ζωῆς»*[5], *«ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς»*[6], ἐφ᾽ ὅσον «ὁ ἄνθρωπος δὲν ζεῖ μόνον μὲ ψωμί, ἀλλὰ μὲ κάθε προσταγὴ ποὺ βγαίνει ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Θεοῦ»[7].

Περισσότερο ὅμως ἀπὸ τὴν ἐμπειρία τῆς εὐτυχισμένης ζωῆς στὴν γῆ, ὁ ἁμαρτωλὸς ἄνθρωπος ἔχει τὴν πείρα τοῦ θανάτου. Ἀλλὰ ἀπὸ τὰ βάθη τοῦ θανάτου προσεύχεται στὸν ἔχοντα ἐξουσία ζωῆς καὶ θανάτου *«ἀνήγαγες ἐξ ᾅδου τὴν ζωήν μου»*[8] *«ἐξάγαγε ἐκ φυλακῆς τὴν ψυχή μου»*[9].

Ἀκόμη καὶ αὐτὸς ὁ θάνατος ποὺ δέχε-

4. Λευιτικοῦ ιή΄ 5.

5. Ἱερεμίου β΄ 13, ιζ΄ 13.

6. Ψαλμοῦ λε΄ (λστ΄) 36, 10.

7. *«Οὐκ ἐπ᾽ ἄρτῳ μόνῳ ζήσεται ὁ ἄνθρωπος, ἀλλ᾽ ἐπὶ παντὶ ῥήματι τῷ ἐκπορευομένῳ διὰ στόματος Θεοῦ»* (Δευτερονομίου ή΄ 3, Λουκᾶ δ΄ 4).

8. Ψαλμοῦ κθ΄ (λ΄) 29, 4,

9. Ψαλμῶν: ρμα΄ (ρμβ΄) 141, 8· ρβ΄ (ργ΄) 102, 4 καὶ Ἰωνᾶ β΄ 7).

ται κανεὶς γιὰ τὸν Θεὸ δὲν εἶναι χωρισμὸς ἀπὸ Αὐτόν, ἀλλὰ ὁδηγεῖ στὴν ζωὴ διὰ τῆς ἀναστάσεως. Μ᾽ αὐτὴ τὴν πίστη ἡ μητέρα τῶν Μακκαβαίων ἐνθάρρυνε τοὺς υἱούς της ποὺ βασανίζονταν ἀπὸ τὸν εἰδωλολάτρη βασιλιὰ Ἀντίοχο τὸν Δ΄.

«Ὁ Δημιουργὸς τοῦ κόσμου, ὁ Ὁποῖος ἔπλασε ἐξ ἀρχῆς τὸν ἄνθρωπο καὶ ἔδωσε ἀρχὴ καὶ ὕπαρξη σὲ ὅλα τὰ δημιουργήματα, Αὐτὸς θὰ σᾶς δώσει καὶ πάλι καὶ τὸ πνεῦμα καὶ τὴν ζωή, κατὰ τὴν εὐσπλαγχνία Του, ἐπειδὴ τώρα ἐσεῖς τὴν περιφρονεῖτε χάριν τῶν νόμων Του»[10].

Αὐτὸς ὁ λόγος ἐπαναλήφθηκε καὶ ἀπὸ τὸν Κύριό μας μὲ τοὺς λόγους Του:

«Ὅποιος χάσει τὴν ζωή του γιὰ μένα, θὰ τὴν σώσει»[11].

10. *«Ὁ τοῦ κόσμου κτίστης, ὁ πλάσας ἀνθρώπου γένεσιν καὶ πάντων ἐξευρὼν γένεσιν καὶ τὸ πνεῦμα καὶ τὴν ζωὴν ὑμῖν πάλιν ἀποδώσει μετ᾽ ἐλέους, ὡς νῦν ὑπερορᾶτε ἑαυτοὺς διὰ τοὺς αὐτοῦ νόμους»* (Β΄ Μακκαβαίων ζ΄ 23).

11. *«Ὁ ἀπολέσας τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἕνεκεν ἐμοῦ εὑρήσει αὐτήν»* (Ματθαίου ι΄ 39).

4. Ὁ Ἰησοῦς Χριστός: *«ἐγώ εἰμι ἡ ζωή»*[1]

Μὲ τὴν ἐνανθρώπιση τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ καὶ τὸν ἐρχομὸ τοῦ Σωτήρα οἱ ὑποσχέσεις ἐπαληθεύθηκαν.

Ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστὸς ἐτόνισε τὴν πολυτιμότητα τῆς ζωῆς, ἀφοῦ ἡ ζωὴ *«πλεῖόν ἐστι τῆς τροφῆς»*[2] καὶ διακήρυξε *«ψυχὴν σῶσαι»*[3] εἶναι σπουδαιότερο ἀπὸ τὴν τήρηση τοῦ Σαββάτου.

Ὁ Ἴδιος θεράπευσε καὶ ξανάδωσε τὴν ζωὴ μὲ τὰ θαύματα ποὺ ἐπετέλεσε καὶ τὰ ὁποῖα ἦταν προανάκρουσμα τῆς νίκης Του

1. Ἰωάννου ια΄ 25.
2. Ματθαίου στ΄ 25.
3. Μάρκου γ΄ 4.

κατὰ τοῦ θανάτου μὲ τὴν ἀνάστασή Του. Αὐτὴ ἡ δύναμη νὰ ξαναδίνει τὴν ζωὴ εἶναι σημεῖο, ὅτι ἔχει ἐξουσία πάνω στὴν ἁμαρτία[4] καὶ φέρνει τὴν ζωὴ ποὺ δὲν τελειώνει *«τὴν αἰώνιον ζωήν»*[5]. Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀληθινὴ ζωή.

Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς εἶναι ἡ ζωή. Αἰώνιος Λόγος ὁ Χριστὸς κατέχει τὴν ζωὴ ἀνέκαθεν[6]. Ἐνσαρκωμένος εἶναι ὁ *«Λόγος τῆς ζωῆς»*[7]. Ἐξουσιάζει τὴν ζωὴ σ᾽ ὅλη της τὴν ἔκταση καὶ τὴν παρέχει μὲ ἀφθονία[8] σ᾽ αὐτοὺς ποὺ ὁ Θεὸς Πατέρας τοῦ ἐμπιστεύθηκε[9]. Εἶναι *«ἡ ὁδός, ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ζωή»*[10], *«ἡ ἀνάστασις καὶ ἡ ζωή»*[11]. Δίνει τὸ ζωντανὸ νερὸ ποὺ γίνεται σ᾽ αὐτὸν ποὺ τὸ δέχεται *«πηγὴ ὕδατος ἁλλομένου εἰς ζωὴν αἰώνιον»*[12]. *«Ἄρτος τῆς ζωῆς»*[13]. Κάνει αὐ-

4. *«ἵνα δὲ εἰδῆτε ὅτι ἐξουσίαν ἔχει ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ τῆς γῆς ἀφιέναι ἁμαρτίας -τότε λέγει τῷ παραλυτικῷ· ἐγερθεὶς ἆρόν σου τὴν κλίνην καὶ ὕπαγε εἰς τὸν οἶκόν σου»* (Ματθαίου θ΄ 6).

5. Ματθαίου ιθ΄ 16.

6. Ἰωάννου α΄ 4.

7. Α΄ Ἰωάννου α΄ 1.

8. Ἰωάννου ι΄ 10.

9. Ἰωάννου ιζ΄ 2.

10. Ἰωάννου ιδ΄ 6.

11. Ἰωάννου ια΄ 25.

12. Ἰωάννου δ΄ 14.

13. Ἰωάννου στ΄ 48.

τὸν ποὺ τρώει τὴν σάρκα Του νὰ ζεῖ δι' Αὐτοῦ, ὅπως Ἐκεῖνος ζεῖ διὰ τοῦ Πατρός[14].

Αὐτὰ προϋποθέτουν τὴν πίστη, ἀφοῦ, ὅπως διακήρυξε, προϋπόθεση γιὰ νὰ λάβει ὁ ἄνθρωπος τὴν ζωὴ εἶναι ἡ πίστη στὸν Υἱὸ τοῦ Θεοῦ σύμφωνα μὲ τοὺς λόγους Του *«πᾶς ὁ ζῶν καὶ πιστεύων εἰς ἐμὲ οὐ μὴ ἀποθάνῃ»*[15].

Μιὰ πίστη ποὺ δέχεται τοὺς λόγους Του καὶ τοὺς ἐκτελεῖ, ὅπως ὁ Ἴδιος ὑπακούει στὸν Πατέρα Του, γιατὶ *«ἡ ἐντολὴ αὐτοῦ αἰώνιός ἐστιν»*.[16]

Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς εἶναι ὁ ἀρχηγὸς τῆς ζωῆς. Αὐτὸ ποὺ ζητᾶ ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς τὸ πραγματοποιεῖ πρῶτος, αὐτὸ ποὺ ὑπόσχεται τὸ χορηγεῖ ἐλεύθερα ἀπὸ ἀγάπη. Χαρίζει τὴν ζωὴ σ' ὅλους ἐκείνους ποὺ πιστεύουν σ' Αὐτόν.

Ὅποιος πιστεύει στὸν Ἰησοῦ Χριστὸ καὶ *«ἐβαπτίσθη εἰς τὸν θάνατον αὐτοῦ»*[17] ἐπιστρέφοντας ἀπὸ τὸν θάνατο στὸ ἑξῆς *«ζῇ, ζῇ τῷ Θεῷ»*[18]. Ἀπὸ τὴν παρούσα ζωή,

14. Ἰωάννου στ΄ 27-58.
15. Ἰωάννου ια΄ 25.
16. Ἰωάννου ιβ΄ 47-50.
17. Ρωμαίους στ΄ 6.
18. Πρὸς Ρωμαίους στ΄ 10.

ὅσο περισσότερο ὁ πιστὸς συμμετέχει στὸν θάνατο τοῦ Χριστοῦ καὶ στὰ Πάθη Του, τόσο φανερώνεται ἡ ζωὴ τοῦ Χριστοῦ στὸ ἴδιο τὸ σῶμα του[19].

19. Πρὸς Κορινθίους Β΄ δ΄ 10.

5. Περιγραφὴ τῆς «κατὰ Χριστὸν ζωῆς»

Ὁ πιστὸς στὸν Θεὸ ἄνθρωπος ὑποχρεοῦται νὰ ζεῖ κατὰ Χριστόν, ὅπως δηλαδὴ ἔζησε ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός.

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος βίωνε *«ἐν Χριστῷ»*, ζοῦσε δηλαδὴ τὴν κατὰ Χριστὸν ζωή. Γι᾽ αὐτὸ ἔγραψε:

«Γιατὶ γιὰ μένα τὸ νὰ ζῶ σημαίνει ζωὴ μὲ τὸν Χριστό, ἀλλὰ καὶ τὸ νὰ πεθάνω εἶναι κέρδος»[1].

Ποιὰ ὅμως εἶναι ἡ ζωὴ τοῦ Χριστοῦ;

1. *«Ἐμοὶ γὰρ τὸ ζῆν Χριστὸς καὶ τὸ ἀποθανεῖν κέρδος»* (πρὸς Φιλιππησίους α΄ 21).

α΄. Ζωὴ ὑπακοῆς

Ὁ πιστὸς προσεύχεται, ὅπως δίδαξε ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός, ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν ἐπουράνιο Θεὸ καὶ Πατέρα, *«γενηθήτω τὸ θέλημά σου»*[2].

Ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστὸς εἶναι πρότυπο καὶ παράδειγμα ὑπακοῆς στὸ θέλημα τοῦ Ἐπουράνιου Θεοῦ καὶ Πατέρα, ὁ Ὁποῖος σὲ ὁλόκληρη τὴν ἐπίγεια ζωή Του ἐκτελοῦσε μὲ ὑπακοὴ τὸ θέλημά Του, δηλώνοντας ὅτι σκοπὸς τῆς ἐπίγειας ἀποστολῆς Του ἦταν νὰ πράξει τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ Πατέρα.

«Ἰδοὺ ἔχω ἔρθει γιὰ νὰ κάνω, ὦ Θεέ, τὸ θέλημά σου»[3].

Δέχθηκε καὶ αὐτὸν τὸν ἐπονείδιστο θάνατο τῆς σταυρώσεώς Του μὲ ὑπακοὴ λέγοντας:

«Πατέρα μου, ἂν δὲν μπορῶ ν᾽ ἀποφύγω αὐτὸ τὸ ποτήρι ἀλλὰ πρέπει νὰ τὸ πιῶ, ἂς γίνει τὸ θέλημά σου»[4].

---

2. Ματθαίου στ΄ 10.

3. *«Ἰδοὺ ἥκω τοῦ ποιῆσαι, ὁ Θεός, τὸ θέλημά σου»* (Ἑβραίους ι΄ 9).

4. *«Πάτερ μου, εἰ οὐ δύναται τοῦτο τὸ ποτήριον παρελθεῖν ἀπ᾽ ἐμοῦ ἐὰν μὴ αὐτὸ πίω, γενηθήτω τὸ θέλημά σου»* (Ματθαίου κστ΄ 42).

Αὐτὴ τὴν ὑπακοή Του ἐξυμνεῖ καὶ προβάλλει στοὺς πιστοὺς ὁ ἀπόστολος Παῦλος:

«Ἂς ἐπικρατεῖ μεταξύ σας τὸ ἴδιο φρόνημα, τὸ ὁποῖο ὑπῆρχε καὶ στὸν Χριστὸ Ἰησοῦ, ὁ ὁποῖος, ἂν καὶ εἶχε θεϊκὴ ὕπαρξη, δὲν θεώρησε τὸ ὅτι ἦταν ἴσος πρὸς τὸν Θεὸ σὰν κάτι πρὸς ἁρπαγμόν, ἀλλὰ κένωσε τὸν ἑαυτό Του μὲ τὸ νὰ λάβει μορφὴ δούλου, γενόμενος ὅμοιος πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, καί, ἀφοῦ κατὰ τὸ σχῆμα βρέθηκε ὡς ἄνθρωπος, ταπείνωσε τὸν ἑαυτό Του γενόμενος ὑπήκοος μέχρι θανάτου καὶ μάλιστα θανάτου σταυρικοῦ. Γι᾽ αὐτὸ καὶ ὁ Θεὸς τὸν ὑπερύψωσε καὶ τοῦ χάρισε ὄνομα τὸ ἀνώτερο ἀπὸ κάθε ὄνομα, ὥστε, στὸ ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ, νὰ κάμψει κάθε γόνυ τῶν ἐπουρανίων καὶ τῶν ἐπιγείων καὶ τῶν καταχθονίων, καὶ κάθε γλώσσα νὰ ὁμολογήσει ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς εἶναι Κύριος εἰς δόξαν τοῦ Θεοῦ Πατρός»[5].

5. *«Τοῦτο γὰρ φρονείσθω ἐν ὑμῖν ὃ καὶ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, ὃς ἐν μορφῇ Θεοῦ ὑπάρχων οὐχ ἁρπαγμὸν ἡγήσατο τὸ εἶναι ἴσα Θεῷ, ἀλλ᾽ ἑαυτὸν ἐκένωσε μορφὴν δούλου λαβών, ἐν ὁμοιώματι ἀνθρώπων γενόμενος, καὶ σχήματι εὑρεθεὶς ὡς ἄνθρωπος ἐταπείνωσεν ἑαυτὸν γενόμενος ὑπήκοος μέχρι θανάτου, θανάτου δὲ σταυροῦ. διὸ καὶ ὁ Θεὸς αὐτὸν ὑπερύψωσε καὶ ἐχαρίσατο αὐτῷ ὄνομα τὸ ὑπὲρ πᾶν*

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος ὁμολόγησε στὸν βασιλιὰ Ἀγρίππα ποὺ τὸν δίκαζε ὅτι ὑπακούοντας στὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ ποὺ τὸν ἀπέστειλε νά κηρύξει, ἀνέλαβε αὐτὴ τὴν διακονία τοῦ κηρύγματος καὶ τὴν ἐπιτέλεσε μὲ ὑπακοὴ παρὰ τοὺς κόπους, τὶς δυσκολίες καὶ τοὺς κινδύνους ποὺ εἶχε αὐτὴ ἡ αποστολή.

«Ὕστερα ἀπ᾽ αὐτά, (ἐννοεῖ τὴν οὐράνια ὀπτασία τῆς κλήσεώς του στὴν Δαμασκό) βασιλιὰ Ἀγρίππα δὲν ἀρνήθηκα νὰ ὑπακούσω στὴν οὐράνια ὀπτασία»[6].

Ὁ πιστὸς ὀφείλει νὰ ἀποδέχεται τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου γι᾽ αὐτὸν καὶ νὰ τὸ ἐφαρμόζει, ὅπως προτρέπει ὁ ἀπόστολος Παῦλος:

«Νὰ ἐξετάζετε καὶ νὰ κατανοεῖτε σὲ κάθε περίπτωση ποιὸ εἶναι τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου»[7].

ὄνομα, ἵνα ἐν τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ πᾶν γόνυ κάμψῃ ἐπουρανίων καὶ ἐπιγείων καὶ καταχθονίων, καὶ πᾶσα γλῶσσα ἐξομολογήσηται ὅτι Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς εἰς δόξαν Θεοῦ πατρός» (πρὸς Φιλιππησίους β΄ 5-11).

6. *«Ὅθεν, βασιλεῦ Ἀγρίππα, οὐκ ἐγενόμην ἀπειθὴς τῇ οὐρανίῳ ὀπτασίᾳ»* (Πράξεων κστ΄ 19).

7. *«Συνιέντες τί τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου»* (Ἐφεσίους ε΄ 17).

«Ὡς δοῦλοι τοῦ Χριστοῦ, ἐκτελώντας τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ μέσα ἀπὸ τὴν ψυχή σας»[8].

β΄. Ζωή ὑπηρεσίας

Ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστὸς ἐξέλεξε τοὺς ἁγίους Ἀποστόλους ὡς ὑπηρέτες γιὰ τὴν πραγματοποίηση τοῦ μυστηρίου τῆς θείας οἰκονομίας γιὰ τὴν σωτηρία τοῦ κόσμου.

Ὁ εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς καταγράφει στὸ εὐαγγέλιό του τὴν παράδοση τῶν ἁγίων Ἀποστόλων, ποὺ ἦταν ὑπηρέτες στὸ τοῦ Κυρίου κήρυγμα:

«Ὅπως μᾶς παρέδωσαν μὲ τὴν προφορική τους διδασκαλία ἐκεῖνοι ποὺ ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ἔγιναν αὐτόπτες μάρτυρες τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ ὑπηρέτες τοῦ κηρύγματός Του»[9].

Μὲ σαφήνεια ὁ Κύριος διευκρίνισε ὅτι ἡ ἐκλογὴ τῶν ἁγίων Ἀποστόλων ἔγινε μὲ

8. *«Ὡς δοῦλοι τοῦ Χριστοῦ, ποιοῦντες τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ ἐκ ψυχῆς»* (Ἐφεσίους στ΄ 6).

9. *«Καθὼς παρέδοσαν ἡμῖν οἱ ἀπ᾽ ἀρχῆς αὐτόπται καὶ ὑπηρέται γενόμενοι τοῦ λόγου»* (Λουκᾶ α΄ 2).

τὸν σκοπὸ νὰ ὑπηρετήσουν τὸ σχέδιο τοῦ Θεοῦ γιὰ τὴν σωτηρία τοῦ κόσμου.

«Μ᾽ αὐτὸ τὸν τρόπο φανερώνεται ἡ δόξα τοῦ Πατέρα μου: Ὅταν ἐσεῖς δώσετε ἄφθονο καρπὸ καὶ ἀποδειχθεῖτε ἔτσι μαθητές μου»[10].

«Δὲν μὲ διαλέξατε ἐσεῖς, ἀλλὰ ἐγὼ σᾶς διάλεξα καὶ σᾶς ὅρισα νὰ πᾶτε καὶ νὰ καρποφορήσετε, καὶ ὁ καρπός σας νὰ εἶναι μόνιμος. Ὥστε ὅ,τι ζητήσετε ἀπὸ τὸν Πατέρα στὸ ὄνομά μου, νὰ σᾶς τὸ δώσει»[11].

Ἀπὸ αὐτὰ συνάγεται ὅτι ὁ Θεὸς καλεῖ τὸν κάθε πιστὸ ἄνθρωπο καὶ τοῦ ἀναθέτει νὰ πραγματοποιήσει μιὰ ὑπηρεσία. Ὁ πιστὸς ἄνθρωπος ὀφείλει νὰ γνωρίσει τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ ποὺ τὸν ἐξέλεξε, νὰ ὑπακούσει σ᾽ αὐτὸ καὶ νὰ τὸ ἐκτελέσει.

Ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστὸς διάλεξε καὶ τὸν ἀπόστολο Παῦλο ὑπηρέτη καὶ μάρτυρά Του, ὅπως ὁ ἴδιος ἐξομολογεῖται:

10. *«Ἐν τούτῳ ἐδοξάσθη ὁ πατήρ μου, ἵνα καρπὸν πολὺν φέρητε, καὶ γενήσεσθε ἐμοὶ μαθηταί»* (Ἰωάννου ιε΄ 8).

11. *«Οὐχ ὑμεῖς με ἐξελέξασθε, ἀλλ᾽ ἐγὼ ἐξελεξάμην ὑμᾶς, καὶ ἔθηκα ὑμᾶς ἵνα ὑμεῖς ὑπάγητε καὶ καρπὸν φέρητε, καὶ ὁ καρπὸς ὑμῶν μένῃ, ἵνα ὅ,τι ἂν αἰτήσητε τὸν πατέρα ἐν τῷ ὀνόματί μου, δῷ ὑμῖν»* (Ἰωάννου ιε΄ 16).

«Ποιός εἶσαι, Κύριε;», καὶ ὁ Κύριος εἶπε, «Ἐγὼ εἶμαι ὁ Ἰησοῦς, τὸν ὁποῖον σὺ καταδιώκεις. Ἀλλὰ σήκω καὶ στάσου στὰ πόδια σου, διότι γι' αὐτὸν τὸν σκοπὸ ἐμφανίσθηκα σ' ἐσένα: γιὰ νὰ σὲ καταστήσω ὑπηρέτη καὶ μάρτυρα καὶ γιὰ ὅσα εἶδες τώρα καὶ γιὰ ὅσα θὰ ἰδεῖς ἀπὸ ἐμένα. Θὰ σὲ ἐλευθερώσω ἀπὸ τὸν λαὸ αὐτὸν καὶ ἀπὸ τοὺς ἐθνικούς, στοὺς ὁποίους ἐγὼ σὲ στέλνω γιὰ νὰ ἀνοίξεις τὰ μάτια τους ὥστε νὰ ἐπιστρέψουν ἀπὸ τὸ σκοτάδι στὸ φῶς καὶ ἀπὸ τὴν ἐξουσία τοῦ Σατανᾶ στὸν Θεό, γιὰ νὰ λάβουν διὰ τῆς πίστεως σ' ἐμένα ἄφεση ἁμαρτιῶν καὶ μερίδα μεταξὺ ἐκείνων ποὺ ὁ Θεὸς ἔκανε δικούς του»[12].

Συνεπὴς σ' αὐτὴ τὴν ὑπηρεσία ὁμολογεῖ:

«Στοὺς ἀσθενεῖς κατὰ τὴν πίστη ἔγι-

12. *«Ἐγὼ δὲ εἶπον· τίς εἶ, Κύριε; ὁ δὲ εἶπεν· ἐγώ εἰμι Ἰησοῦς ὃν σὺ διώκεις. ἀλλὰ ἀνάστηθι καὶ στῆθι ἐπὶ τοὺς πόδας σου· εἰς τοῦτο γὰρ ὤφθην σοι, προχειρίσασθαί σε ὑπηρέτην καὶ μάρτυρα ὧν τε εἶδες ὧν τε ὀφθήσομαί σοι, ἐξαιρούμενός σε ἐκ τοῦ λαοῦ καὶ τῶν ἐθνῶν, εἰς οὓς ἐγώ σε ἀποστέλλω ἀνοῖξαι ὀφθαλμοὺς αὐτῶν, τοῦ ἐπιστρέψαι ἀπὸ σκότους εἰς φῶς καὶ τῆς ἐξουσίας τοῦ σατανᾶ ἐπὶ τὸν Θεόν, τοῦ λαβεῖν αὐτοὺς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν καὶ κλῆρον ἐν τοῖς ἡγιασμένοις πίστει τῇ εἰς ἐμέ»* (Πράξεων κστ΄ 15-18).

να σὰν ἀσθενὴς γιὰ νὰ κερδίσω τοὺς ἀσθενεῖς, σὲ ὅλους ἔγινα τὰ πάντα, ὥστε μὲ κάθε τρόπο νὰ σώσω μερικούς»[13].

Τὴν αὐτοσυνειδησία τῶν ἁγίων Ἀποστόλων φανερώνει ὁ ἀπόστολος Παῦλος ὑποδεικνύοντας στοὺς πιστοὺς τὴν γνώμη ποὺ πρέπει νὰ ἔχουν γι᾽ αὐτούς:

«Σύμφωνα μὲ τὰ παραπάνω, ὁ καθένας ἂς μᾶς βλέπει ὡς ὑπηρέτες τοῦ Χριστοῦ καὶ διαχειριστὲς τῶν μυστικῶν βουλῶν τοῦ Θεοῦ. Ἐκεῖνο ποὺ ἀπαιτεῖ κανεὶς ἀπὸ ἕνα διαχειριστὴ εἶναι νὰ ἀποδειχθεῖ ἔμπιστος»[14].

Μὲ αὐτὸ τὸ φρόνημα ὀφείλει νὰ συμπεριφέρεται ὁ πιστὸς σ᾽ ὁλόκληρη τὴν ζωή του, δηλαδὴ μὲ τὴν συνείδηση ὅτι τὰ πάντα πράττει σ᾽ αὐτὴν ὡς ὑπηρέτης τοῦ Χριστοῦ.

13. *«Ἐγενόμην τοῖς ἀσθενέσιν ὡς ἀσθενής, ἵνα τοὺς ἀσθενεῖς κερδήσω· τοῖς πᾶσι γέγονα τὰ πάντα, ἵνα πάντως τινὰς σώσω»* (πρὸς Κορινθίους Α΄ θ΄ 22).

14. *«Οὕτως ἡμᾶς λογιζέσθω ἄνθρωπος, ὡς ὑπηρέτας Χριστοῦ καὶ οἰκονόμους μυστηρίων Θεοῦ. ὃ δὲ λοιπὸν ζητεῖται ἐν τοῖς οἰκονόμοις, ἵνα πιστός τις εὑρεθῇ»* (πρὸς Κορινθίους Α΄ δ΄ 1-2).

γ΄. Ζωὴ δυνάμεως

Ἡ χριστιανικὴ ζωὴ δὲν εἶναι βίος ἀνέφελος καὶ ἀκίνδυνος, βίος ἀμέριμνος καὶ ἄλυπος. Ὁ Κύριος προειδοποίησε τοὺς μαθητές Του, ὅτι τοὺς ἀναμένουν πολλὲς θλίψεις, διωγμοί, δυσκολίες καὶ ταλαιπωρίες. Τοὺς συνέστησε ὅμως νὰ ἔχουν θάρρος, νὰ μὴν ἀπελπίζονται[15].

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος συμβουλεύει τὸν ἀγαπημένο μαθητή Του καὶ ἀπόστολο Τιμόθεο νὰ μὴν ἀποθαρρύνεται στὴν χριστιανικὴ ζωὴ καὶ ἀποστολικὴ διακονία ἀπὸ τοὺς πειρασμούς, τὶς θλίψεις καὶ τὰ ποικίλα ἐμπόδια, ἀλλὰ νὰ ἐνδυναμώνεται ἀπὸ τὴν Χάρη τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ λέγοντάς του ὅτι:

«Διότι τὸ Πνεῦμα ποὺ μᾶς ἔδωσε ὁ Θεός, δὲν εἶναι πνεῦμα δειλίας ἀλλὰ πνεῦμα δυνάμεως καὶ ἀγάπης καὶ σωφροσύνης»[16].

«Ὅλα ἔχω τὴν δύναμη νὰ τὰ κάνω διὰ τοῦ Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος μὲ δυναμώνει»[17].

15. Ἰωάννου ιστ΄ 32· Ματθαίου ι΄ 16· Λουκᾶ κα΄ 12· Ἰωάννου ιε΄ 20.

16. «*Οὐ γὰρ ἔδωκεν ἡμῖν ὁ Θεὸς Πνεῦμα δειλίας, ἀλλὰ δυνάμεως καὶ ἀγάπης καὶ σωφρονισμοῦ*» (πρὸς Τιμόθεον Β΄ α΄ 7).

17. «*Πάντα ἰσχύω ἐν τῷ ἐνδυναμοῦντί με Χριστῷ*» (πρὸς Φιλιππησίους δ΄ 13).

Ὁ πιστὸς ἀγωνίζεται καὶ ζεῖ ἔχοντας τὴν δύναμη τοῦ Χριστοῦ ποὺ τὸν ἐνισχύει στὸν ποικίλο ἀγώνα τῆς πνευματικῆς ζωῆς.

δ΄. Ζωὴ θυσίας

Ἡ ζωὴ τοῦ πιστοῦ εἶναι ζωὴ θυσίας. Θυσιάζει τὰ πάντα γιὰ τοὺς ἄλλους. Κορυφαῖο παράδειγμα εἶναι ὁ Κύριός μας ποὺ πρόσφερε τὴν ζωή Του θυσία γιὰ τοὺς ἀνθρώπους, ὅπως εἶπε:

«Καὶ χάριν αὐτῶν ἐγὼ ἁγιάζω τὸν ἑαυτό μου γιὰ νὰ εἶναι καὶ αὐτοὶ ἁγιασμένοι διὰ τῆς ἀληθείας»[18].

Ὁ πιστὸς ποὺ διαθέτει θυσιαστικὸ φρόνημα, γίνεται ἀγαπητὸς ἀπὸ τὸν ἐπουράνιο Θεὸ καὶ Πατέρα, ὅπως καὶ ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός.

«Γι᾽ αὐτὸ ὁ Πατέρας μὲ ἀγαπᾶ, διότι θυσιάζω τὴν ζωή μου, γιὰ νὰ τὴν πάρω πάλι. Κανεὶς δὲν μοῦ τὴν ἀφαιρεῖ, ἀλλὰ ἐγὼ οἰκειοθελῶς τὴν θυσιάζω· ἔχω ἐξουσία νὰ τὴν θυσιάσω καὶ ἔχω ἐξουσία πάλι νὰ τὴν

18. *«Καὶ ὑπὲρ αὐτῶν ἐγὼ ἁγιάζω ἐμαυτόν, ἵνα καὶ αὐτοὶ ὦσιν ἡγιασμένοι ἐν ἀληθείᾳ»* (Ἰωάννου ιζ΄ 19).

πάρω. Αὐτὴ τὴν ἐντολὴ ἔλαβα ἀπὸ τὸν Πατέρα μου»[19].

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος, ὅπως ὁ ἴδιος ὁμολογεῖ, θυσίασε ὅλα τὰ ἀνθρώπινα πλεονεκτήματά του, ποὺ ἦταν ἀξιοζήλευτα καὶ ποθητά, γιὰ νὰ ὑπηρετήσει τὸν Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστὸ κηρύττοντας τὸ εὐαγγέλιο τῆς σωτηρίας γιὰ νὰ πιστέψουν οἱ ἄνθρωποι καὶ νὰ δεχθοῦν τὴν δωρεὰ τοῦ Θεοῦ.

«Μολονότι ἐγὼ ἔχω τὴν δυνατότητα νὰ καυχηθῶ μὲ πεποίθηση καὶ γιὰ τὰ σαρκικὰ πλεονεκτήματα. Ἐὰν νομίζει κανεὶς ὅτι μπορεῖ νὰ στηριχθεῖ μὲ πεποίθηση στὰ σαρκικὰ πλεονεκτήματά του καὶ στὰ προσόντα του καὶ νὰ καυχηθεῖ γι᾽ αὐτά, ἐγὼ μπορῶ νὰ τὸ κάνω αὐτὸ πολὺ περισσότερο. Τὴν ὀγδόη ἡμέρα περιτμήθηκα, κατάγομαι ἀπὸ τὸ Ἰσραηλιτικὸ γένος, ἀπὸ τὴν φυλὴ τοῦ Βενιαμίν, εἶμαι Ἑβραῖος ἀπὸ Ἑβραίους, ὡς πρὸς τὸν νόμο Φαρισαῖος, ὡς πρὸς τὸν ζῆλο

19. *«Διὰ τοῦτο ὁ πατήρ με ἀγαπᾷ, ὅτι ἐγὼ τίθημι τὴν ψυχήν μου, ἵνα πάλιν λάβω αὐτήν. οὐδεὶς αἴρει αὐτὴν ἀπ᾽ ἐμοῦ, ἀλλ᾽ ἐγὼ τίθημι αὐτὴν ἀπ᾽ ἐμαυτοῦ· ἐξουσίαν ἔχω θεῖναι αὐτήν, καὶ ἐξουσίαν ἔχω πάλιν λαβεῖν αὐτήν· ταύτην τὴν ἐντολὴν ἔλαβον παρὰ τοῦ πατρός μου»* (Ἰωάννου ι΄ 17-18).

διώκτης τῆς Ἐκκλησίας, ὡς πρὸς τὴν δικαιοσύνη τοῦ νόμου ζοῦσα ἄμεμπτος. Αὐτὰ ὅμως ποὺ μοῦ ἦταν κέρδη, τὰ ἔχω θεωρήσει ὡς ζημιὰ ἕνεκα τοῦ Χριστοῦ. Καὶ μάλιστα θεωρῶ ὅτι εἶναι ὅλα ζημιὰ ἕνεκα τῆς ὑπεροχῆς τῆς γνώσεως τοῦ Χριστοῦ Ἰησοῦ τοῦ Κυρίου μου, χάριν τοῦ ὁποίου τὰ ἔχασα ὅλα καὶ τὰ θεωρῶ σκουπίδια, γιὰ νὰ κερδίσω τὸν Χριστὸ καὶ νὰ βρεθῶ ἑνωμένος μαζί του»[20].

ε΄. Ζωὴ ἁγιότητος

Ὁ πιστὸς ὀφείλει νὰ διατηρεῖ τὴν ψυχή του καὶ τὴν ζωή του καθαρή, νὰ μὴ μολύνεται ἀπὸ τὴν ἁμαρτία, ὅπως προτρέπει ὁ ἀπόστολος Παῦλος:

20. *«Καίπερ ἐγὼ ἔχων πεποίθησιν καὶ ἐν σαρκί. εἴ τις δοκεῖ ἄλλος πεποιθέναι ἐν σαρκί, ἐγὼ μᾶλλον· περιτομῇ ὀκταήμερος, ἐκ γένους Ἰσραήλ, φυλῆς Βενιαμίν, Ἑβραῖος ἐξ Ἑβραίων, κατὰ νόμον Φαρισαῖος, κατὰ ζῆλον διώκων τὴν ἐκκλησίαν, κατὰ δικαιοσύνην τὴν ἐν νόμῳ γενόμενος ἄμεμπτος. Ἀλλ᾽ ἅτινα ἦν μοι κέρδη, ταῦτα ἥγημαι διὰ τὸν Χριστὸν ζημίαν. ἀλλὰ μενοῦνγε καὶ ἡγοῦμαι πάντα ζημίαν εἶναι διὰ τὸ ὑπερέχον τῆς γνώσεως Χριστοῦ Ἰησοῦ τοῦ Κυρίου μου, δι᾽ ὃν τὰ πάντα ἐζημιώθην, καὶ ἡγοῦμαι σκύβαλα εἶναι ἵνα Χριστὸν κερδήσω»* (πρὸς Φιλιππησίους γ΄ 4-8).

«Νὰ μὴ συνδέεσθε μὲ τοὺς ἀπίστους. Διότι τί σχέση ἔχει ἡ δικαιοσύνη μὲ τὴν ἀνομία; Ἢ τί ἐπικοινωνία μπορεῖ νὰ ἔχει τὸ φῶς μὲ τὸ σκοτάδι; Μπορεῖ νὰ ὑπάρχει συμφωνία μεταξὺ τοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ Βελίαλ; Ἢ τί κοινὸ ἔχει ὁ πιστὸς μὲ τὸν ἄπιστο; Μπορεῖ νὰ ὑπάρχει συμφωνία μεταξὺ τοῦ ναοῦ τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν εἰδώλων; Διότι σεῖς εἶσθε ναὸς τοῦ Θεοῦ τοῦ ζωντανοῦ, καθὼς εἶπε ὁ Θεός, Θὰ κατοικήσω μέσα τους καὶ θὰ περπατήσω μεταξύ τους καὶ θὰ εἶμαι ὁ Θεός τους καὶ αὐτοὶ θὰ εἶναι ὁ λαός μου. Γι᾽ αὐτὸ φύγετε ἀπὸ μέσα ἀπ᾽ αὐτοὺς καὶ χωρισθεῖτε, λέει ὁ Κύριος, μὴ ἐγγίζετε ἀκάθαρτο καὶ ἐγὼ θὰ σᾶς δεχθῶ, καὶ θὰ εἶμαι Πατέρας σας καὶ σεῖς θὰ εἶσθε υἱοί μου καὶ θυγατέρες, λέει ὁ Κύριος ὁ Παντοκράτωρ. Ἐπειδὴ λοιπὸν ἔχουμε αὐτὲς τὶς ὑποσχέσεις, ἀγαπητοί, ἂς καθαρίσουμε τοὺς ἑαυτούς μας ἀπὸ κάθε μολυσμὸ σαρκὸς καὶ πνεύματος, τελειοποιούμενοι στὴν ἁγιωσύνη μὲ φόβο Θεοῦ»[21].

21. *«Μὴ γίνεσθε ἑτεροζυγοῦντες ἀπίστοις· τίς γὰρ μετοχὴ δικαιοσύνῃ καὶ ἀνομίᾳ; τίς δὲ κοινωνία φωτὶ πρὸς σκότος; τίς δὲ συμφώνησις Χριστῷ πρὸς Βελίαλ; ἢ τίς μερὶς πιστῷ μετὰ ἀπίστου; τίς δὲ συγκατάθεσις ναῷ Θεοῦ μετὰ εἰδώλων; ὑμεῖς γὰρ ναὸς Θεοῦ ἐστε ζῶντος, καθὼς εἶπεν ὁ Θεὸς ὅτι ἐνοικήσω*

Ὁ πιστὸς ἔχει πρότυπο ἁγιότητος τὸν Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό, ὅπως τὸν περιγράφει ὁ ἀπόστολος Παῦλος:

«Τέτοιος ἀρχιερέας πραγματικὰ μᾶς ἔπρεπε, ἅγιος, ἄκακος, ἀμόλυντος, χωρισμένος ἀπὸ τοὺς ἁμαρτωλοὺς καὶ ὑψωμένος τώρα ἐπάνω ἀπὸ τοὺς οὐρανούς»[22].

Ὁ εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης ὁ θεολόγος προτρέπει τὸν πιστό, ὅτι «ὅποιος ἔχει αὐτὴ τὴν ἐλπίδα σ᾽ Αὐτόν, ἁγνίζεται, ὅπως Ἐκεῖνος εἶναι ἁγνός»[23].

Ὁ κορυφαῖος τῶν Ἀποστόλων ἀπόστολος Πέτρος συνιστᾶ στοὺς πιστοὺς ποὺ

ἐν αὐτοῖς καὶ ἐμπεριπατήσω, καὶ ἔσομαι αὐτῶν Θεός, καὶ αὐτοὶ ἔσονταί μοι λαός. διὸ ἐξέλθετε ἐκ μέσου αὐτῶν καὶ ἀφορίσθητε, λέγει Κύριος, καὶ ἀκαθάρτου μὴ ἅπτεσθε, κἀγὼ εἰσδέξομαι ὑμᾶς, καὶ ἔσομαι ὑμῖν εἰς πατέρα, καὶ ὑμεῖς ἔσεσθέ μοι εἰς υἱοὺς καὶ θυγατέρας, λέγει Κύριος παντοκράτωρ. Ταύτας οὖν ἔχοντες τὰς ἐπαγγελίας, ἀγαπητοί, καθαρίσωμεν ἑαυτοὺς ἀπὸ παντὸς μολυσμοῦ σαρκὸς καὶ πνεύματος, ἐπιτελοῦντες ἁγιωσύνην ἐν φόβῳ Θεοῦ» (πρὸς Κορινθίους Β΄ στ΄ 14-18 καὶ ιζ΄ 1).

22. *«Τοιοῦτος γὰρ ἡμῖν ἔπρεπεν ἀρχιερεύς, ὅσιος, ἄκακος, ἀμίαντος, κεχωρισμένος ἀπὸ τῶν ἁμαρτωλῶν καὶ ὑψηλότερος τῶν οὐρανῶν γενόμενος»* (πρὸς Ἑβραίους ζ΄ 26).

23. *«Καὶ πᾶς ὁ ἔχων τὴν ἐλπίδα ταύτην ἐπ᾽ αὐτῷ ἁγνίζει ἑαυτόν, καθὼς ἐκεῖνος ἁγνός ἐστι»* (Ἰωάννου Α΄ γ΄ 3).

ἔχουν λάβει τὴν ἀπόφαση νὰ ὑπακούσουν στὸν Θεὸ νὰ μὴν ἐπιτρέπουν νὰ ρυθμίζουν τὴν ζωή τους οἱ ἁμαρτωλὲς ἐπιθυμίες «ἀντίθετα, ὅλη σας ἡ συμπεριφορὰ νὰ εἶναι ἁγία, ὅπως ἅγιος εἶναι καὶ ὁ Θεὸς ποὺ σᾶς κάλεσε. Διότι εἶναι γραμμένο στὴν ἁγία Γραφή: Νὰ γίνετε ἅγιοι γιατὶ ἐγὼ εἶμαι ἅγιος»[24].

στ΄. Ζωὴ παθημάτων

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος περιγράφει, ὅτι ἡ «*κατὰ Χριστὸν ζωὴ*» εἶναι μίμηση τῶν παθημάτων τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ.

«Πάντοτε φέρουμε στὸ σῶμα μας τὸν θάνατο τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, γιὰ νὰ φανερωθεῖ καὶ ἡ ζωὴ τοῦ Ἰησοῦ στὸ σῶμά μας. Διότι ἐνῶ ζοῦμε παραδιδόμαστε πάντοτε σὲ θάνατο χάριν τοῦ Ἰησοῦ, γιὰ νὰ φανερωθεῖ καὶ ἡ ζωὴ τοῦ Ἰησοῦ στὸ θνητό μας σῶμα»[25].

24. «*Ἀλλὰ κατὰ τὸν καλέσαντα ὑμᾶς ἅγιον καὶ αὐτοὶ ἅγιοι ἐν πάσῃ ἀναστροφῇ γενήθητε, διότι γέγραπται· ἅγιοι γίνεσθε, ὅτι ἐγὼ ἅγιός εἰμι*» (Πέτρου Α΄ α΄ 15-16).

25. «*Πάντοτε τὴν νέκρωσιν τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ ἐν τῷ σώματι περιφέροντες, ἵνα καὶ ἡ ζωὴ τοῦ Ἰησοῦ ἐν τῷ σώματι ἡμῶν φανερωθῇ. ἀεὶ γὰρ ἡμεῖς οἱ ζῶν-*

Ὁ ἴδιος Ἀπόστολος θεωρεῖ χάρισμα τοῦ Θεοῦ τὸ νὰ ὑποφέρει ὁ πιστὸς γιὰ τὸν Χριστό. Λέει:

«Διότι σ' ἐσᾶς χαρίσθηκε τὸ νὰ κάνετε αὐτὸ πρὸς χάριν τοῦ Χριστοῦ, ὄχι μόνον τὸ νὰ πιστεύετε σ' Αὐτὸν ἀλλὰ καὶ τὸ νὰ πάσχετε γι' Αὐτόν»[26].

Βεβαιώνει τὸν πιστὸ ὅτι «αὐτὰ ποὺ τώρα ὑποφέρουμε δὲν ἰσοσταθμίζουν τὴν δόξα ποὺ μᾶς ἐπιφυλάσσει ὁ Θεὸς στὸ μέλλον»[27].

Οἱ Ἀπόστολοι χαίρονταν νὰ ὑποφέρουν γιὰ τὴν σωτηρία τῶν ἀνθρώπων, ἐνισχυόμενοι ἀπὸ τὸν Κύριο Ἰησοῦ Χριστὸ πιστεύοντας ὅτι ἔτσι ὁλοκληρώνονται οἱ θλίψεις ποὺ πρέπει νὰ ὑπομείνει τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ, ποὺ εἶναι ἡ Ἐκκλησία[28].

τες εἰς θάνατον παραδιδόμεθα διὰ Ἰησοῦν, ἵνα καὶ ἡ ζωὴ τοῦ Ἰησοῦ φανερωθῇ ἐν τῇ θνητῇ σαρκὶ ἡμῶν» (πρὸς Κορινθίους Β΄ δ΄ 10-11).

26. *«Ὑμῖν ἐχαρίσθη τὸ ὑπὲρ Χριστοῦ, οὐ μόνον τὸ εἰς αὐτὸν πιστεύειν, ἀλλὰ καὶ τὸ ὑπὲρ αὐτοῦ πάσχειν»* (πρὸς Φιλιππησίους α΄ 29).

27. *«Οὐκ ἄξια τὰ παθήματα τοῦ νῦν καιροῦ πρὸς τὴν μέλλουσαν δόξαν ἀποκαλυφθῆναι εἰς ἡμᾶς»* (πρὸς Ρωμαίους η΄ 18).

28. Πρὸς Κορινθίους Β΄ α΄ 5-6· πρὸς Κολοσσαεῖς α΄ 24.

ζ΄. Ζωὴ νίκης

Ἡ *«κατὰ Χριστὸν ζωή»* παρὰ τὰ πρόσκαιρα παθήματα καὶ τὴν παροδικὴ θλίψη, εἶναι ζωὴ νίκης· δοξάζει τὸν πιστό, ὅπως δόξασε καὶ τὸν Κύριο Ἰησοῦ Χριστό.

«Γι᾽ αὐτὸ καὶ ὁ Θεὸς τὸν ὑπερύψωσε καὶ τοῦ χάρισε ὄνομα τὸ ἀνώτερο ἀπὸ κάθε ὄνομα, ὥστε, στὸ ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ, νὰ κάμψει κάθε γόνυ τῶν ἐπουρανίων καὶ τῶν ἐπιγείων καὶ τῶν καταχθονίων, καὶ κάθε γλώσσα νὰ ὁμολογήσει ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς εἶναι Κύριος εἰς δόξαν τοῦ Θεοῦ Πατρός»[29].

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος προτρέπει τὸν πιστὸ νὰ δοξολογεῖ τὸν Θεὸ Πατέρα γιὰ τὴν νίκη ποὺ τοῦ χάρισε διὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

«Ἀλλ᾽ ἂς εὐχαριστοῦμε τὸν Θεό, ποὺ μᾶς δίνει τὴν νίκη διὰ τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ»[30].

---

29. *«Διὸ καὶ ὁ Θεὸς αὐτὸν ὑπερύψωσε καὶ ἐχαρίσατο αὐτῷ ὄνομα τὸ ὑπὲρ πᾶν ὄνομα, ἵνα ἐν τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ πᾶν γόνυ κάμψῃ ἐπουρανίων καὶ ἐπιγείων καὶ καταχθονίων, καὶ πᾶσα γλῶσσα ἐξομολογήσηται ὅτι Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς εἰς δόξαν Θεοῦ πατρός»* (πρὸς Φιλιππησίους β΄ 9-11).

30. *«Τῷ δὲ Θεῷ χάρις τῷ διδόντι ἡμῖν τὸ νῖκος διὰ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ»* (πρὸς Κορινθίους Α΄ ιε΄ 57).

«Ἀλλὰ σὲ ὅλα αὐτὰ εἴμαστε μὲ τὸ παραπάνω νικηταὶ διὰ τοῦ Χριστοῦ ποὺ μᾶς ἀγάπησε»[31].

31. *«Ἀλλ᾽ ἐν τούτοις πᾶσιν ὑπερνικῶμεν διὰ τοῦ ἀγαπήσαντος ἡμᾶς»* (πρὸς Ρωμαίους η΄ 37).

6. Κανόνες τῆς νέας ζωῆς

Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ συμβουλεύει τὸν πιστὸ νὰ τηρεῖ τὶς ὑποχρεώσεις τῆς νέας ζωῆς. Εἶναι οἱ πνευματικοὶ κανόνες μὲ τοὺς ὁποίους πρέπει νὰ ρυθμίζει τὴν ζωή του γιὰ νὰ ζεῖ πνευματικά.

α΄. «Ἀπὸ δῶ καὶ πέρα μὴν ἁμαρτάνεις»[1].

Ὁ πιστὸς ποὺ πίστεψε στὸ εὐαγγέλιο τοῦ Χριστοῦ καὶ βαπτίσθηκε στὸ ὄνομα τῆς ἁγίας Τριάδος ζεῖ χωρὶς νὰ ἁμαρτάνει.

β΄. «Νὰ μὴν εἴμαστε πλέον δοῦλοι καὶ σκλάβοι στὴν ἁμαρτία»[2].

Ὁ πιστὸς ποὺ ἀναγεννήθηκε μὲ τὴν

1. *«Μηκέτι ἁμάρτανε»* (Ἰωάννου ε΄ 14).
2. *«Μηκέτι δουλεύειν ἡμᾶς τῇ ἁμαρτίᾳ»* (πρὸς Ρωμαίους στ΄ 6).

χάριν τοῦ ἁγίου Πνεύματος ὀφείλει νὰ ζεῖ τὴν νέα ζωή, ἐλεύθερος ἀπὸ τὴν ἁμαρτία, νὰ μὴν ὑποδουλώνεται ἀπὸ τὶς ἁμαρτωλὲς ἐπιθυμίες.

γ΄. «Ἂς μὴν κατακρίνουμε λοιπὸν στὸ ἑξῆς ὁ ἕνας τὸν ἄλλον»[3].

Ὁ πιστὸς προσέχει νὰ μὴν κατακρίνει, νὰ μὴν καταδικάζει, νὰ μὴν κατηγορεῖ τοὺς ἀδελφούς του γιὰ τοὺς ἑξῆς λόγους:

Πρῶτον ἐπειδὴ ἡ κρίση ἀνήκει στὸν Κύριο. Ἐκεῖνος εἶναι ὁ κριτὴς ὅλων τῶν ἀνθρώπων. Δεύτερον ἐπειδὴ μὲ ὅποιο κριτήριο κρίνει τὸν συνάνθρωπό του θὰ κριθεῖ καὶ ὁ ἴδιος. Ἂν εἶναι ἐπιεικὴς θὰ κριθεῖ μὲ ἐπιείκεια ἀπὸ τὸν Κύριο. Ἂν εἶναι αὐστηρὸς θὰ ἐλεγχθεῖ κι αὐτὸς μὲ αὐστηρότητα.

δ΄. «Νὰ μὴν ζοῦμε πλέον γιὰ τὸν ἑαυτό μας»[4].

Ὁ πιστὸς ζεῖ σὲ κοινωνία μὲ τοὺς ἀδελφούς του. Δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἀδιαφορεῖ καὶ νὰ διεκδικεῖ συνεχῶς τὰ πάντα γιὰ τὸν ἑαυτό του. Ὁ πιστὸς μεριμνᾶ, ἐνδιαφέρεται, φροντίζει καὶ γιὰ ὅλους τοὺς ἄλλους.

3. *«Μηκέτι ἀλλήλους κρίνωμεν»* (πρὸς Ρωμαίους ιδ΄ 13).

4. *«Μηκέτι ἑαυτοῖς ζῶμεν»* (πρὸς Κορινθίους Β΄ ε΄ 15).

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος παρατηρεῖ ὅτι: «Ἂν ὅμως κάποιος δὲν φροντίζει γιὰ τοὺς συγγενεῖς του, καὶ ἰδιαίτερα γιὰ ἐκείνους ποὺ μένουν στὸ ἴδιο σπίτι μαζί του, αὐτὸς ἔχει ἀρνηθεῖ τὴν πίστη καὶ εἶναι χειρότερος καὶ ἀπὸ ἕναν ἄπιστο»[5].

ε΄. «Νὰ μὴν εἴμαστε πλέον πνευματικὰ νήπιοι»[6].

Ὁ πιστὸς ὀφείλει νὰ προοδεύσει πνευματικὰ διερχόμενος ἀπὸ ὅλα τὰ στάδια τῆς πνευματικῆς ἐνηλικιώσεως μέχρι νὰ φθάσει στὴν πνευματικὴ τελειότητα, «νὰ ἀποκτήσει τὸ μέτρο τῆς πνευματικῆς ὡριμότητος καὶ τελειότητος τοῦ Χριστοῦ»[7], δηλαδὴ νὰ ἀποκτήσει τὸν χαρακτήρα ποὺ εἶχε ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστὸς ὡς ἄνθρωπος.

στ΄. «Νὰ μὴν συμπεριφέρεσθε πλέον ἐσεῖς ὅπως συμπεριφέρονται οἱ εἰδωλολάτρες»[8].

5. «*Εἰ δέ τις τῶν ἰδίων καὶ μάλιστα τῶν οἰκείων οὐ προνοεῖ, τὴν πίστιν ἤρνηται καὶ ἔστιν ἀπίστου χείρων*» (πρὸς Τιμόθεον Α΄ ε΄ 8).

6. «*Μηκέτι ὦμεν νήπιοι*» (πρὸς Ἐφεσίους δ΄ 14).

7. «*Εἰς ἄνδρα τέλειον, εἰς μέτρον ἡλικίας τοῦ πληρώματος τοῦ Χριστοῦ*» (πρὸς Ἐφεσίους δ΄ 13).

8. «*Μηκέτι ὑμᾶς περιπατεῖν καθὼς καὶ τὰ λοιπὰ ἔθνη*» (πρὸς Ἐφεσίους δ΄ 17).

Ὁ πιστὸς διαφέρει ἀπὸ τὸν ἄπιστο. Ἡ διαφορὰ αὐτὴ φαίνεται στὴν συμπεριφορά του, ποὺ δὲν μοιάζει μὲ τὴν συμπεριφορὰ τῶν ἀσεβῶν καὶ τῶν ἀπίστων, ἀφοῦ αὐτοὶ εἴτε δὲν γνωρίζουν εἴτε καὶ ἂν γνωρίζουν δὲν ζοῦν σύμφωνα μὲ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ καὶ δὲν τηροῦν τὶς ἐντολές Του.

7. Ἡ καθημερινὴ ζωὴ τοῦ πιστοῦ

Ὁ πιστὸς ζεῖ:

α΄. *Γνωρίζοντας τὸν Κύριο*, γιὰ νὰ ἀποκτήσει καλὴ γνώση «ἐπίγνωση» γι᾽ Αὐτόν, τὴν διδασκαλία Του, τὴν ζωή Του καὶ τὴν ἀποστολή Του. Ἡ γνώση αὐτὴ ποὺ προσφέρεται σ᾽ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους καλῆς θελήσεως, κατὰ τὸν Ἀπόστολο εἶναι συνεχὴς καὶ σταδιακή.

«Καὶ δὲν θὰ διδάσκει ὁ καθένας τὸν συμπολίτη του καὶ καθένας τὸν ἀδελφό του, λέγοντας, γνώρισε τὸν Κύριο, διότι ὅλοι θὰ μὲ γνωρίζουν ἀπὸ τὸν μικρότερο ἕως τὸν μεγαλύτερο»[1].

1. «*Καὶ οὐ μὴ διδάξουσιν ἕκαστος τὸν πολί-*

β΄. *Ὁμολογώντας τὸν Κύριο.* Ἡ ὁμολογία εἶναι ἀπαραίτητη προϋπόθεση γιὰ τὴν σωτηρία κατὰ τὸν ἀπόστολο Παῦλο:

«Ἐὰν ὁμολογήσεις μὲ τὸ στόμα σου ὅτι ὁ Ἰησοῦς εἶναι Κύριος καὶ πιστέψεις μὲ τὴν καρδιά σου ὅτι ὁ Θεὸς τὸν ἀνέστησε ἀπὸ τοὺς νεκρούς, τότε θὰ σωθεῖς»[2].

γ΄. *Ἀκολουθώντας τὸν Κύριο*, ὅπως τὸ ζήτησε ὁ Κύριος:

«Ἐὰν κάποιος θέλει νὰ μέ ἀκολουθήσει, ἂς ἀπαρνηθεῖ τὸν ἑαυτό του, ἂς σηκώσει τὸν σταυρό του καὶ ἂς μὲ ἀκολουθήσει»[3].

Στὸν καθένα πιστὸ ὁ Κύριος ἀπευθύνει τὴν πρόσκληση:

«Σὺ ἀκολούθει μοι»[4].

την αὐτοῦ καὶ ἕκαστος τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, λέγων· γνῶθι τὸν Κύριον· ὅτι πάντες εἰδήσουσί με ἀπὸ μικροῦ αὐτῶν ἕως μεγάλου αὐτῶν» (πρὸς Ἑβραίους η΄ 11).

2. *«Ὅτι ἐὰν ὁμολογήσῃς ἐν τῷ στόματί σου Κύριον Ἰησοῦν, καὶ πιστεύσῃς ἐν τῇ καρδίᾳ σου ὅτι ὁ Θεὸς αὐτὸν ἤγειρεν ἐκ νεκρῶν, σωθήσῃ»* (πρὸς Ρωμαίους ι΄ 9).

3. *«Εἴ τις θέλει ὀπίσω μου ἐλθεῖν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτὸν καὶ ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ καὶ ἀκολουθείτω μοι»* (Ματθαίου ιστ΄ 24).

4. Ματθαίου η΄ 28.

«Ὅποιος μὲ ἀκολουθεῖ δὲν θὰ πλανιέται στὸ σκοτάδι, ἀλλὰ θὰ ἔχει τὸ φῶς ποὺ ὁδηγεῖ στὴν ζωή»[5].

δ΄. *Ὑπηρετώντας τὸν Κύριο*, ὅπως ὑπηρέτης ἦταν ὁ ἀπόστολος Παῦλος ποὺ τοῦ εἶπε:

«Γι' αὐτὸ σοῦ φανερώθηκα, γιὰ νὰ σὲ πάρω στὴν ὑπηρεσία μου καὶ νὰ σὲ καταστήσω μάρτυρα γι' αὐτὰ ποὺ εἶδες καὶ γι' αὐτὰ ποὺ θὰ σοῦ δείξω ἀκόμη»[6].

Τὴν συνείδηση ὅτι ἦταν ὑπηρέτες τοῦ Χριστοῦ εἶχαν ὅλοι οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι:

«Σύμφωνα μὲ τὰ παραπάνω, ὁ καθένας ἂς μᾶς βλέπει ὡς ὑπηρέτες τοῦ Χριστοῦ καὶ διαχειριστὲς τῶν μυστικῶν βουλῶν τοῦ Θεοῦ»[7].

5. «*Ὁ ἀκολουθῶν ἐμοὶ οὐ μὴ περιπατήσῃ ἐν τῇ σκοτίᾳ, ἀλλ' ἕξει τὸ φῶς τῆς ζωῆς*» (Ἰωάννου ἡ΄ 12).

6. «*Προχειρίσασθαί σε ὑπηρέτην καὶ μάρτυρα ὧν τε εἶδες ὧν τε ὀφθήσομαί σοι*» (Πράξεων κστ΄ 16).

7. «*Οὕτως ἡμᾶς λογιζέσθω ἄνθρωπος, ὡς ὑπηρέτας Χριστοῦ καὶ οἰκονόμους μυστηρίων Θεοῦ*» (πρὸς Κορινθίους Α΄ δ΄ 1).

ε΄. *Τιμώντας τὸν Κύριο* κατὰ τὴν ἐντολή Του:

«Ἔτσι ὥστε ὅλοι νὰ τιμοῦν τὸν Υἱό, καθὼς τιμοῦν τὸν Πατέρα. Ὅποιος δὲν τιμάει τὸν Υἱὸ δὲν τιμᾶ οὔτε τὸν Πατέρα ποὺ Τὸν ἔστειλε»[8].

στ΄. *Μεγαλύνοντας τὸν Κύριο*, μὲ τὸν ἀγώνα γιὰ τὴν κατάκτηση τῆς ἀρετῆς ὅπως ὁ ἀπόστολος Παῦλος.

«Ἔχω τὴν ἔντονη προσμονὴ καὶ ἐλπίδα ὅτι σὲ τίποτα δὲν θὰ ντροπιάσω τὴν ἀποστολή μου, ἀλλὰ ὅπως πάντα, ἔτσι καὶ τώρα μὲ πολὺ θάρρος θ' ἀγωνιστῶ, ὥστε νὰ δοξασθεῖ ὁ Χριστὸς μὲ ὅλο μου τὸ εἶναι, εἴτε μὲ ἀφήσουν νὰ ζήσω εἴτε μὲ καταδικάσουν νὰ πεθάνω»[9].

8. *«Ἵνα πάντες τιμῶσι τὸν υἱόν, καθὼς τιμῶσι τὸν πατέρα. ὁ μὴ τιμῶν τὸν υἱὸν οὐ τιμᾷ τὸν πατέρα τὸν πέμψαντα αὐτόν»* (Ἰωάννου ε΄ 23).

9. *«Κατὰ τὴν ἀποκαραδοκίαν καὶ ἐλπίδα μου ὅτι ἐν οὐδενὶ αἰσχυνθήσομαι, ἀλλ' ἐν πάσῃ παρρησίᾳ, ὡς πάντοτε, καὶ νῦν μεγαλυνθήσεται Χριστὸς ἐν τῷ σώματί μου εἴτε διὰ ζωῆς εἴτε διὰ θανάτου»* (πρὸς Φιλιππησίους α΄ 20).

ζ΄. *Ἑνωμένοι μὲ τὸν Κύριο* κατὰ τὴν προτροπή Του:

«Μείνετε ἑνωμένοι μαζί μου· τότε θὰ εἶμαι καὶ ἐγὼ ἑνωμένος μαζί σας. Ὅπως ἡ κληματόβεργα δὲν μπορεῖ νὰ καρποφορήσει ἀπὸ μόνη της, ἂν δὲν εἶναι ἑνωμένη μὲ τὸ κλῆμα, τὸ ἴδιο κι ἐσεῖς ἂν δὲν μείνετε ἑνωμένοι μαζί μου»[10].

10. «*Μείνατε ἐν ἐμοί, κἀγὼ ἐν ὑμῖν. καθὼς τὸ κλῆμα οὐ δύναται καρπὸν φέρειν ἀφ᾽ ἑαυτοῦ, ἐὰν μὴ μείνῃ ἐν τῇ ἀμπέλῳ, οὕτως οὐδὲ ὑμεῖς, ἐὰν μὴ ἐν ἐμοὶ μείνητε*» (Ἰωάννου ιε΄ 4).

8. Ἡ ζωὴ μὲ τὸ ἅγιο Πνεῦμα

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος, ὁ ἔμπειρος διδάσκαλος τῆς *«κατὰ Χριστὸν ζωῆς»* ποὺ εἶναι συγχρόνως καὶ ζωὴ *«ἐν ἁγίῳ Πνεύματι»*, προτρέπει τὸν πιστὸ δίδοντάς του τοὺς ἑξῆς κανόνες τῆς ζωῆς μὲ τὸ ἅγιο Πνεῦμα.

α΄. Ζῆτε ἐν πνεύματι

Στὴν κατὰ Χριστὸν Ζωὴ ὁ πιστὸς ζεῖ ἐμπνεόμενος ἀπὸ τὸ ἅγιο Πνεῦμα, ὁδηγούμενος ἀπὸ τὸ ἅγιο Πνεῦμα, κυβερνώμενος ἀπὸ τὸ ἅγιο Πνεῦμα

«Ἐὰν ζοῦμε σύμφωνα μὲ τὶς ἐμπνεύσεις τοῦ ἁγίου Πνεύματος, ἂς συμπεριφερόμαστε καὶ σύμφωνα μὲ τὶς προσταγὲς τοῦ ἁγίου Πνεύματος»[1].

1. *«Εἰ ζῶμεν πνεύματι, πνεύματι καὶ στοιχῶμεν»* (πρὸς Γαλάτας ε΄ 25).

«Διότι ἐὰν ζεῖτε ὑπὸ τὴν ἐξουσία τῆς σαρκός, τότε θὰ πεθάνετε, ἀλλ' ἐὰν διὰ τοῦ Πνεύματος θανατώνετε τὶς πράξεις τοῦ σώματος, τότε θὰ ζήσετε. Διότι ὅσοι ὁδηγοῦνται ἀπὸ τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ, αὐτοὶ εἶναι υἱοὶ τοῦ Θεοῦ. Δὲν λάβατε πνεῦμα δουλείας ποὺ νὰ σᾶς φέρει πάλι στὴν κατάσταση φόβου, ἀλλ' ἐλάβατε πνεῦμα ποὺ σᾶς κάνει υἱούς, διὰ τοῦ ὁποίου φωνάζουμε «Ἀββᾶ, Πατέρα». Αὐτὸ τὸ Πνεῦμα μαρτυρεῖ μαζὶ μὲ τὸ πνεῦμα μας ὅτι εἴμαστε παιδιὰ τοῦ Θεοῦ. Ἐὰν δὲ εἴμαστε παιδιά του, τότε εἴμεθα καὶ κληρονόμοι· κληρονόμοι μὲν τοῦ Θεοῦ, συγκληρονόμοι δὲ τοῦ Χριστοῦ, ἐὰν βέβαια πάσχουμε μαζί Του, γιὰ νὰ δοξασθοῦμε ἐπίσημα μαζί Του»[2].

Ὁ πιστὸς ὀφείλει νὰ ζεῖ, συστοιχούμενος μὲ τὸ ἅγιο Πνεῦμα, ζωὴ ἁγιότητος, ζωὴ

2. *«Εἰ γὰρ κατὰ σάρκα ζῆτε, μέλλετε ἀποθνήσκειν· εἰ δὲ Πνεύματι τὰς πράξεις τοῦ σώματος θανατοῦτε, ζήσεσθε. Ὅσοι γὰρ Πνεύματι Θεοῦ ἄγονται, οὗτοί εἰσιν υἱοὶ Θεοῦ. οὐ γὰρ ἐλάβετε Πνεῦμα δουλείας πάλιν εἰς φόβον, ἀλλ' ἐλάβετε Πνεῦμα υἱοθεσίας, ἐν ᾧ κράζομεν· ἀββᾶ ὁ πατήρ. αὐτὸ τὸ Πνεῦμα συμμαρτυρεῖ τῷ πνεύματι ἡμῶν ὅτι ἐσμὲν τέκνα Θεοῦ. εἰ δὲ τέκνα, καὶ κληρονόμοι, κληρονόμοι μὲν Θεοῦ, συγκληρονόμοι δὲ Χριστοῦ, εἴπερ συμπάσχομεν ἵνα καὶ συνδοξασθῶμεν»* (Ρωμαίους η΄ 13-17).

γεμάτη ἀπὸ ἀρετή, ζωὴ τηρήσεως τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ, ζωὴ ὑπακοῆς στὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ.

β΄. Περιπατεῖτε ἐν πνεύματι

Ἡ ζωὴ μὲ τὸ ἅγιο Πνεῦμα ἀπαιτεῖ ὁ πιστὸς νὰ μὴν ὑπακούει καὶ νὰ μὴν ἐπιτελεῖ τὶς ἐντολὲς τῶν ἁμαρτωλῶν ἐπιθυμιῶν.

«Πρέπει νὰ συμπεριφέρεσθε σύμφωνα μὲ τὶς ἐμπνεύσεις τοῦ ἁγίου Πνεύματος καὶ τότε δὲν θὰ ἐκτελεῖτε τὴν ἐπιθυμία τῆς σάρκας, διότι ἡ σάρκα ἔχει ἐπιθυμίες ἀντίθετες πρὸς τὸ Πνεῦμα, τὸ δὲ Πνεῦμα ἀντίθετες πρὸς τὴν σάρκα. Αὐτὰ εἶναι ἀντίθετα τὸ ἕνα πρὸς τὸ ἄλλο, ὥστε νὰ μὴ μπορεῖτε νὰ κάνετε ἐκεῖνα ποὺ θέλετε»[3].

Ὁ πιστὸς ποὺ ζεῖ στὴν κοινωνία, συμπεριφέρεται ἐμπνεόμενος ἀπὸ τὸ ἅγιο Πνεῦμα.

3. *«Πνεύματι περιπατεῖτε καὶ ἐπιθυμίαν σαρκὸς οὐ μὴ τελέσητε. ἡ γὰρ σὰρξ ἐπιθυμεῖ κατὰ τοῦ πνεύματος, τὸ δὲ πνεῦμα κατὰ τῆς σαρκός· ταῦτα δὲ ἀντίκειται ἀλλήλοις, ἵνα μὴ ἃ ἂν θέλητε ταῦτα ποιῆτε»* (πρὸς Γαλάτας ε΄ 16-17).

γ΄. Προσεύχεσθε ἐν πνεύματι

Ἡ προσευχὴ εἶναι συνομιλία μὲ τὸν Τριαδικὸ Θεό.

Γιὰ νὰ εἶναι ἡ προσευχὴ δεκτὴ ἀπὸ τὸν Θεὸ ὁ πιστὸς πρέπει νὰ προσεύχεται μὲ τὸ ἅγιο Πνεῦμα στὸ νοῦ του, στὴν ψυχή του, στὴν καρδιά του.

«Νὰ ἐμμένετε στὴν προσευχὴ καὶ στὴν δέηση, προσευχόμενοι πάντοτε ἐν Πνεύματι καὶ πρὸς τὸν σκοπὸ αὐτὸ νὰ ἀγρυπνεῖτε μὲ πλήρη ἐπιμονὴ καὶ δέηση γι᾽ ὅλους τοὺς ἁγίους»[4].

δ΄. Λατρεύετε ἐν πνεύματι

Ἡ λατρεία τοῦ Θεοῦ γιὰ νὰ εἶναι εὐάρεστη ἐνώπιόν Του πρέπει νὰ ἐπιτελεῖται μὲ τὸ ἅγιο Πνεῦμα.

«Ἐμεῖς (ἐννοεῖ οἱ χριστιανοί) εἴμαστε οἱ πραγματικὰ περιτμημένοι· ἐμεῖς, ποὺ λατρεύουμε τὸν Θεὸ μὲ τὸ Πνεῦμα Του καί στηρίζουμε τὴν καύχηση καὶ τὴν πεποίθησή

4. *«Διὰ πάσης προσευχῆς καὶ δεήσεως, προσευχόμενοι ἐν παντὶ καιρῷ ἐν Πνεύματι, καὶ εἰς αὐτὸ τοῦτο ἀγρυπνοῦντες ἐν πάσῃ προσκαρτερήσει καὶ δεήσει περὶ πάντων τῶν ἁγίων»* (πρὸς Ἐφεσίους στ΄ 18).

μας στὸν Ἰησοῦ Χριστὸ καὶ ὄχι σὲ ἀνθρώπινα πλεονεκτήματα»[5].

ε΄. Ἀγαπᾶτε ἐν πνεύματι

Ὁ πιστὸς ἀγαπᾶ ἀληθινά, θεϊκά, ὅπως ὁ ἴδιος Ἀπόστολος περιγράφει αὐτὴ τὴν ἀγάπη στὸν ὕμνο τῆς ἀγάπης στὸ ιγ΄ κεφάλαιο τῆς Α΄ πρὸς Κορινθίους ἐπιστολῆς.

«Αὐτὸς μᾶς μίλησε γιὰ τὴν ἀγάπη σας, ποὺ τὴν ἐμπνέει τὸ ἅγιο Πνεῦμα»[6].

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος γνωρίζει νὰ διακρίνει τὴν ἀληθινὴ ἀγάπη τῶν χριστιανῶν τῆς Ἐκκλησίας τῶν Κολοσσῶν γιὰ τὴν ὁποία τοὺς εὐγνωμονεῖ.

στ΄. Καρπὸς τοῦ πνεύματος

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος ἀναφέρεται στὸν καρπὸ τῆς ζωῆς μὲ τὸ ἅγιο Πνεῦμα. Φανερώνεται ἀπὸ τὶς ἀρετὲς ποὺ ἔχει ὁ κάθε πιστός.

5. «*Ἡμεῖς γάρ ἐσμεν ἡ περιτομή, οἱ Πνεύματι Θεοῦ λατρεύοντες καὶ καυχώμενοι ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ καὶ οὐκ ἐν σαρκὶ πεποιθότες*» (πρὸς Φιλιππησίους γ΄ 3).

6. «*Ὁ καὶ δηλώσας ἡμῖν τὴν ὑμῶν ἀγάπην ἐν Πνεύματι*» (πρὸς Κολοσσαεῖς α΄ 8).

«Διότι ὁ καρπὸς τοῦ Πνεύματος φανερώνεται μὲ κάθε καλοσύνη, δικαιοσύνη καὶ ἀλήθεια· νὰ ἐξετάζετε τί εἶναι εὐάρεστο στὸν Κύριο»[7].

«Ὁ καρπὸς ὅμως τοῦ Πνεύματος εἶναι ἡ ἀγάπη, ἡ χαρά, ἡ εἰρήνη, ἡ μακροθυμία, ἡ χρηστοήθεια, ἡ ἀγαθωσύνη, ἡ πίστη, ἡ πραότητα, ἡ ἐγκράτεια. Ἀπέναντι στοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς ποὺ ἔχουν τὶς ἀρετὲς αὐτὲς δὲν ἰσχύει ὁ νόμος»[8].

7. *«Ὁ γὰρ καρπὸς τοῦ Πνεύματος ἐν πάσῃ ἀγαθωσύνῃ καὶ δικαιοσύνῃ καὶ ἀληθείᾳ· δοκιμάζοντες τί ἐστιν εὐάρεστον τῷ Κυρίῳ»* (πρὸς Ἐφεσίους ε΄ 9-10).

8. *«Ὁ δὲ καρπὸς τοῦ Πνεύματός ἐστιν ἀγάπη, χαρά, εἰρήνη, μακροθυμία, χρηστότης, ἀγαθωσύνη, πίστις, πραότης, ἐγκράτεια· κατὰ τῶν τοιούτων οὐκ ἔστι νόμος»* (πρὸς Γαλάτας ε΄ 22-23).

9. Ἡ ζωὴ χωρὶς Χριστὸ καὶ ζωὴ μὲ τὸν Χριστό

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος διδάσκει, ὅτι ὅποιος ἀνήκει στὸν Χριστὸ εἶναι καινούργια δημιουργία, μὲ τοὺς λόγους «Τὰ παλαιὰ πέρασαν, ἰδού, ἔχουν γίνει ὅλα νέα»[1].

Ἂς δοῦμε μὲ μερικὰ παραδείγματα τὴν μετάβαση αὐτὴ ἀπὸ τὸν παλαιὸ τρόπο ζωῆς στὸν νέο, ποὺ ἐγκαινιάσθηκε ἀπὸ τὸν Κύριο Ἰησοῦ Χριστό.

Παλαιὸς τρόπος ζωῆς εἶναι ἡ ζωὴ μὲ τὴν ἁμαρτία, μὲ τὴν πονηρία, μὲ τὴν κακία, μὲ τὴν ἀπιστία.

1. *«Τὰ ἀρχαῖα παρῆλθεν, ἰδοὺ γέγονε καινὰ τὰ πάντα»* (πρὸς Κορινθίους Β΄ ε΄ 17).

Νέος τρόπος ζωῆς εἶναι ἡ ζωὴ τοῦ Χριστοῦ ποὺ εἶναι καθαρὴ καὶ ἀπαλλαγμένη ἀπ᾽ ὅλα αὐτά.

α΄. Πρῶτα χωρὶς τὸν Χριστό, τὴν διδασκαλία Του καὶ τὴν ζωή Του ἐπικρατοῦσε πνευματικὸ σκοτάδι, ὅπως τὸ περιγράφει ὁ ἀπόστολος Παῦλος:

«Τὸ μυαλό τους εἶναι σκοτισμένο καὶ ἔχουν ἀποξενωθεῖ ἀπὸ τὴν ζωὴ ποὺ δίνει ὁ Θεός, γιατὶ ἔχουν ἄγνοια, καὶ ἡ καρδιά τους ἔχει πωρωθεῖ»[2].

Τώρα μὲ τὸν Χριστὸ ἀνέτειλε πνευματικὸ φῶς ποὺ διέλυσε τὰ πυκνὰ σκοτάδια.

«Οἱ ἄνθρωποι ποὺ κατοικοῦν στὸ σκοτάδι εἶδαν φῶς μέγα, καὶ γιὰ ὅσους μένουν στὴν χώρα ποὺ τὴν σκιάζει ὁ θάνατος, ἀνέτειλε ἕνα φῶς γιὰ χάρη τους»[3].

«Τότε ὁ Ἰησοῦς τοὺς μίλησε πάλι καὶ τοὺς εἶπε: «Ἐγὼ εἶμαι τὸ φῶς τοῦ κόσμου·

2. *«Ἐσκοτισμένοι τῇ διανοίᾳ, ὄντες ἀπηλλοτριωμένοι τῆς ζωῆς τοῦ Θεοῦ διὰ τὴν ἄγνοιαν τὴν οὖσαν ἐν αὐτοῖς διὰ τὴν πώρωσιν τῆς καρδίας αὐτῶν»* (πρὸς Ἐφεσίους δ΄ 18).

3. *«Ὁ λαὸς ὁ καθήμενος ἐν σκότει εἶδε φῶς μέγα καὶ τοῖς καθημένοις ἐν χώρᾳ καὶ σκιᾷ θανάτου φῶς ἀνέτειλεν αὐτοῖς»* (Ματθαίου δ΄ 16).

ὅποιος μὲ ἀκολουθεῖ δὲν θὰ πλανιέται στὸ σκοτάδι, ἀλλὰ θὰ ἔχει τὸ φῶς ποὺ ὁδηγεῖ στὴ ζωή»[4].

β΄. Πρῶτα χωρὶς τὶς ἐντολὲς τοῦ Χριστοῦ οἱ ἄνθρωποι ἦταν δοῦλοι τῆς ἁμαρτίας.

«Καὶ θὰ συνέλθουν ξεφεύγοντας ἀπὸ τὴν παγίδα τοῦ διαβόλου, ποὺ τοὺς εἶχε αἰχμαλωτίσει γιὰ νὰ κάνουν τὸ θέλημά Του»[5].

Τώρα μὲ τὸν Χριστὸ ζοῦν ἐλεύθεροι ἀπὸ τὴν ἁμαρτία.

«Ἂν, λοιπόν, σᾶς ἐλευθερώσει ὁ Υἱός, τότε θὰ εἶστε πραγματικὰ ἐλεύθεροι»[6].

«Ὁ Χριστὸς μᾶς ἀπελευθέρωσε γιὰ νὰ εἴμαστε ἐλεύθεροι. Παραμένετε, λοιπόν, στὴν ἐλευθερία καὶ μὴν ξαναμπαίνετε κάτω ἀπὸ ζυγὸ δουλείας»[7].

---

4. *«Πάλιν οὖν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς ἐλάλησε λέγων· ἐγώ εἰμι τὸ φῶς τοῦ κόσμου· ὁ ἀκολουθῶν ἐμοὶ οὐ μὴ περιπατήσῃ ἐν τῇ σκοτίᾳ, ἀλλ᾽ ἕξει τὸ φῶς τῆς ζωῆς»* (Ἰωάννου η΄ 12).

5. *«Καὶ ἀνανήψωσιν ἐκ τῆς τοῦ διαβόλου παγίδος, ἐζωγρημένοι ὑπ᾽ αὐτοῦ εἰς τὸ ἐκείνου θέλημα»* (πρὸς Τιμόθεον Β΄ β΄ 26).

6. *«Ἐὰν οὖν ὁ υἱὸς ὑμᾶς ἐλευθερώσῃ, ὄντως ἐλεύθεροι ἔσεσθε»* (Ἰωάννου η΄ 36).

7. *«Τῇ ἐλευθερίᾳ οὖν, ᾗ Χριστὸς ἡμᾶς ἠλευ-*

γ΄. Πρῶτα οἱ ἄνθρωποι, ἐπειδὴ ἁμάρταναν παραβαίνοντας τὶς ἐντολὲς τοῦ ἐπουράνιου Θεοῦ καὶ Πατέρα, ἦταν παιδιά τοῦ Διαβόλου.

«Ὁ πατέρας ποὺ ἔχετε ἐσεῖς εἶναι ὁ διάβολος, καὶ ὅσα ἐπιθυμεῖ ὁ πατέρας σας αὐτὰ θέλετε νὰ κάνετε. Ἐκεῖνος ἐξαρχῆς εἶναι ἀνθρωποκτόνος καὶ δὲν μπόρεσε νὰ σταθεῖ στὴν ἀλήθεια, γιατὶ δὲν ὑπάρχει μέσα του τίποτα τὸ ἀληθινό. Ὅταν λέει ψέματα, ἐκφράζει τὸν ἑαυτό του, γιατὶ εἶναι ψεύτης, κι εἶναι ὁ πατέρας τοῦ ψεύδους»[8].

Τώρα τηρώντας τὶς ἐντολὲς τοῦ Θεοῦ, πιστεύοντας στὸν Ἰησοῦ Χριστὸ τὸν Υἱὸ τοῦ Θεοῦ ἔγιναν παιδιὰ τοῦ Θεοῦ.

«Κοιτάξτε μὲ πόση ἀγάπη μᾶς ἀγάπησε ὁ Πατέρας! Ἡ ἀγάπη Του εἶναι τόσο μεγάλη, ὥστε νὰ ὀνομαστοῦμε παιδιὰ τοῦ Θεοῦ. Γι᾽ αὐτὸ ὁ κόσμος δὲν μᾶς καταλα-

θέρωσε, στήκετε, καὶ μὴ πάλιν ζυγῷ δουλείας ἐνέχεσθε» (πρὸς Γαλάτας ε΄ 1).

8. *«Ὑμεῖς ἐκ τοῦ πατρὸς τοῦ διαβόλου ἐστέ, καὶ τὰς ἐπιθυμίας τοῦ πατρὸς ὑμῶν θέλετε ποιεῖν. ἐκεῖνος ἀνθρωποκτόνος ἦν ἀπ᾽ ἀρχῆς καὶ ἐν τῇ ἀληθείᾳ οὐκ ἕστηκεν, ὅτι οὐκ ἔστιν ἀλήθεια ἐν αὐτῷ· ὅταν λαλῇ τὸ ψεῦδος, ἐκ τῶν ἰδίων λαλεῖ, ὅτι ψεύστης ἐστὶ καὶ ὁ πατὴρ αὐτοῦ»* (Ἰωάννου η΄ 44).

βαίνει, γιατὶ δὲν γνωρίζει τὸν Θεὸ Πατέρα»[9].

δ΄. Πρῶτα οἱ ἄνθρωποι εἶχαν καρδιὰ μολυσμένη ἀπὸ τὴν ὁποία ἐκπορεύονταν οἱ ἁμαρτωλὲς πράξεις.

«Ἀπὸ τὰ πόδια μέχρι τὸ κεφάλι δὲν ὑπάρχει τίποτα γερό, παρὰ μόνο τραύματα, μώλωπες καὶ ἀνοικτὲς πληγές, ποὺ δὲν σᾶς τὶς καθάρισαν οὔτε τὶς ἐπιδέσανε οὔτε τὶς καταπράϋναν μὲ ἀλοιφές»[10].

«Γιατὶ μέσα ἀπὸ τὴν καρδιὰ τῶν ἀνθρώπων πηγάζουν οἱ κακὲς σκέψεις, μοιχεῖες, πορνεῖες, φόνοι, κλοπές, πλεονεξίες, πονηρίες, δόλος, ἀκολασία, φθόνος, βλασφημία, ἀλαζονεία, ἀφροσύνη»[11].

---

9. *«Ἴδετε ποταπὴν ἀγάπην δέδωκεν ἡμῖν ὁ πατὴρ ἵνα τέκνα Θεοῦ κληθῶμεν. διὰ τοῦτο ὁ κόσμος οὐ γινώσκει ἡμᾶς, ὅτι οὐκ ἔγνω αὐτόν»* (Ἰωάννου Α΄ γ΄ 1).

10. *«Ἀπὸ ποδῶν ἕως κεφαλῆς οὐκ ἔστιν ἐν αὐτῷ ὁλοκληρία, οὔτε τραῦμα οὔτε μώλωψ οὔτε πληγὴ φλεγμαίνουσα· οὐκ ἔστιν μάλαγμα ἐπιθεῖναι οὔτε ἔλαιον οὔτε καταδέσμους»* (Ἡσαΐου α΄ 6).

11. *«Ἔσωθεν γὰρ ἐκ τῆς καρδίας τῶν ἀνθρώπων οἱ διαλογισμοὶ οἱ κακοὶ ἐκπορεύονται, μοιχεῖαι, πορνεῖαι, φόνοι, κλοπαί, πλεονεξίαι, πονηρίαι, δόλος, ἀσέλγεια, ὀφθαλμὸς πονηρός, βλασφημία, ὑπερηφανία, ἀφροσύνη»* (Μάρκου ζ΄ 21-22).

Τώρα ποὺ καθαρίζονται ἀπὸ τὴν ἁμαρτία ἀπέκτησαν καρδιὰ καθαρή.

«Μακάριοι ὅσοι ἔχουν καθαρὴ καρδιά, γιατὶ αὐτοὶ θὰ δοῦν τὸ πρόσωπο τοῦ Θεοῦ»[12].

ε΄. Πρῶτα, ἕνεκα τῆς ἁμαρτωλῆς ζωῆς, ὑπῆρχε ἔλεγχος συνειδήσεως.

«Στοὺς καθαροὺς ὅλα εἶναι καθαρά, ἀλλὰ στοὺς μολυσμένους καὶ τοὺς ἀπίστους τίποτε δὲν εἶναι καθαρό· ἔχει μολυνθεῖ καὶ ὁ νοῦς τους καὶ ἡ συνείδησή τους»[13].

Τώρα μὲ τὴν ζωὴ τοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν ἄπταιστη συμπεριφορὰ ἡ συνείδηση δὲν ἐλέγχει.

«Γι᾽ αὐτὸ κι ἐγὼ προσπαθῶ νὰ ἔχω πάντοτε καθαρὴ συνείδηση ἀπέναντι στὸν Θεὸ καὶ στοὺς ἀνθρώπους»[14].

12. *«Μακάριοι οἱ καθαροὶ τῇ καρδίᾳ, ὅτι αὐτοὶ τὸν Θεὸν ὄψονται»* (Ματθαίου ε΄ 8).

13. *«Πάντα μὲν καθαρὰ τοῖς καθαροῖς· τοῖς δὲ μεμιαμμένοις καὶ ἀπίστοις οὐδὲν καθαρόν, ἀλλὰ μεμίανται αὐτῶν καὶ ὁ νοῦς καὶ ἡ συνείδησις»* (Τίτου α΄ 15).

14. *«Ἐν τούτῳ δὲ καὶ αὐτὸς ἀσκῶ ἀπρόσκο-*

στ΄. Πρῶτα οἱ ἄνθρωποι ζοῦσαν χωρὶς Θεὸ καὶ χωρὶς ἐλπίδα σωτηρίας ἐπειδὴ ἀπουσίαζε ἡ πίστη.

«Μὴν ξεχνᾶτε ὅτι ἐκεῖνα τὰ χρόνια ζούσατε χωρὶς Χριστό· ἤσασταν ἀποκλεισμένοι ἀπὸ τὴν κοινότητα τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ κι ἀπὸ τὶς ὑποσχέσεις ποὺ ἔδωσε ὁ Θεός· ζούσατε στὸν κόσμο χωρὶς ἐλπίδα καὶ χωρὶς Θεό»[15].

Τώρα μὲ τὴν πίστη στὸν Ἰησοῦ Χριστὸ ζοῦν ζωὴ μὲ ζωντανὴ ἐλπίδα.

«Εὐλογημένος νὰ εἶναι ὁ Θεός, ὁ Πατέρας τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, ποὺ ἀπὸ μεγάλη εὐσπλαχνία μᾶς ξαναγέννησε σὲ μιὰ καινούρια ζωὴ μὲ τὴν ἀνάσταση τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἔτσι τώρα μπορεῖτε νὰ ἐλπίζετε πραγματικὰ σὲ μιὰ κληρονομιὰ

πτον συνείδησιν ἔχειν πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τοὺς ἀνθρώπους διὰ παντός» (Πράξεων κδ΄ 16).

15. *«Ὅτι ἦτε ἐν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ χωρὶς Χριστοῦ, ἀπηλλοτριωμένοι τῆς πολιτείας τοῦ Ἰσραὴλ καὶ ξένοι τῶν διαθηκῶν τῆς ἐπαγγελίας, ἐλπίδα μὴ ἔχοντες καὶ ἄθεοι ἐν τῷ κόσμῳ»* (πρὸς Ἐφεσίους β΄ 12).

φυλαγμένη γιὰ σᾶς στοὺς οὐρανούς, ποὺ δὲν φθείρεται, δὲν ἔχει τίποτε τὸ βέβηλο καὶ δὲν μαραίνεται ποτέ»[16].

16. *«Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς καὶ πατὴρ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ κατὰ τὸ πολὺ αὐτοῦ ἔλεος ἀναγεννήσας ἡμᾶς εἰς ἐλπίδα ζῶσαν δι' ἀναστάσεως Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐκ νεκρῶν, εἰς κληρονομίαν ἄφθαρτον καὶ ἀμίαντον καὶ ἀμάραντον, τετηρημένην ἐν οὐρανοῖς εἰς ὑμᾶς»* (Α΄ Πέτρου α΄ 3-4).

10. Ὁ Χριστὸς χορηγὸς τῆς πνευματικῆς ζωῆς μας

Ἀπὸ τὴν θεόπνευστη γραφὴ διακηρύσσεται, ὅτι ὁ πιστὸς ποὺ ἐμπιστεύεται καὶ ἀκολουθεῖ τὸν Ἰησοῦ Χριστὸ μπορεῖ νὰ ἔχει:

α΄. Ζωὴ ἀπὸ τὸν Χριστό

Ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς εἶναι χορηγὸς τῆς αἰώνιας ζωῆς.

«Ἐγὼ ἦρθα γιὰ νὰ ἔχουν τὰ πρόβατά μου ζωή, καὶ μάλιστα ζωὴ περίσσια»[1].

«Τόσο πολὺ ἀγάπησε ὁ Θεὸς τὸν κόσμο, ὥστε παρέδωκε στὸν θάνατο τὸν Μονογενή Του Υἱό, γιὰ νὰ μὴ χαθεῖ ὅποιος πιστεύει σ᾽ Αὐτὸν ἀλλὰ νὰ ἔχει ζωὴ αἰώνια»[2].

1. *«Ἐγὼ ἦλθον ἵνα ζωὴν ἔχωσι καὶ περισσὸν ἔχωσιν»* (Ἰωάννου ι΄ 10).

2. *«Οὕτω γὰρ ἠγάπησεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον,*

«Νὰ εἶστε βέβαιοι πὼς πλησιάζει ὁ καιρός, ἔφτασε κιόλας, ποὺ οἱ νεκροὶ θ' ἀκούσουν τὴν φωνὴ τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, κι ὅσοι τὴν ἀκούσουν θὰ ζήσουν»[3].

β΄. Ζωὴ ἐν Χριστῷ, σημαίνει ἐλευθερία ἀπὸ τὴν κυριαρχία τῆς ἁμαρτίας.

«Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς μᾶς ὁδήγησε στὸν χῶρο ὅπου κυριαρχεῖ τὸ ζωοποιὸ Πνεῦμα καὶ μᾶς ἀπελευθέρωσε ἀπὸ τὴν κυριαρχία τῆς ἁμαρτίας καὶ τοῦ θανάτου»[4].

γ΄. Ζωὴ μὲ τὸν Χριστό

«Τώρα πιὰ δὲν ζῶ ἐγώ, ἀλλὰ ζεῖ στὸ πρόσωπό μου ὁ Χριστός. Καὶ ἡ τωρινὴ σωματική μου ζωὴ εἶναι ζωὴ βασισμένη στὴν πίστη μου στὸν Υἱὸ τοῦ Θεοῦ, ποὺ μὲ ἀγάπησε καὶ πέθανε ἑκούσια γιὰ χάρη μου»[5].

ὥστε τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν μονογενῆ ἔδωκεν, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτὸν μὴ ἀπόληται, ἀλλ' ἔχῃ ζωὴν αἰώνιον» (Ἰωάννου γ΄ 16).

3. *«Ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν ὅτι ἔρχεται ὥρα, καὶ νῦν ἐστιν, ὅτε οἱ νεκροὶ ἀκούσονται τῆς φωνῆς τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, καὶ οἱ ἀκούσαντες ζήσονται»* (Ἰωάννου ε΄ 25).

4. *«Ὁ γὰρ νόμος τοῦ πνεύματος τῆς ζωῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ ἠλευθέρωσέ με ἀπὸ τοῦ νόμου τῆς ἁμαρτίας καὶ τοῦ θανάτου»* (πρὸς Ρωμαίους η΄ 2).

5. *«Ζῶ δὲ οὐκέτι ἐγώ, ζῇ δὲ ἐν ἐμοὶ Χριστός· ὃ δὲ νῦν ζῶ ἐν σαρκί, ἐν πίστει ζῶ τῇ τοῦ υἱοῦ τοῦ*

δ΄. Ζωὴ διὰ τοῦ Χριστοῦ

«Ὁ Πατέρας, ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς, μὲ ἔστειλε κι ἐγὼ ἐξαιτίας Του ζῶ. Ἔτσι, κι αὐτὸς ποὺ τρώει ἐμένα θὰ ζήσει ἐξαιτίας μου»[6].

ε΄. Ζωὴ γιὰ τὸν Χριστό

Ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστὸς μᾶς χάρισε τὴν ζωὴ κι ἐμεῖς Τοῦ προσφέρουμε θυσία τὴν ζωή μας.

«Ἀφοῦ ξεκινᾶμε μὲ τὴν πεποίθηση πὼς ἕνας πέθανε γιὰ χάρη ὅλων, πράγμα ποὺ σημαίνει πὼς ὅλοι πέθαναν. Πέθανε γιὰ χάρη ὅλων· κι αὐτὸ σημαίνει ὅτι ὅσοι ζοῦν δὲν μποροῦν νὰ ζοῦν πιὰ γιὰ τὸν ἑαυτό τους, ἀλλὰ γιὰ Ἐκεῖνον ποὺ πέθανε κι ἀναστήθηκε γι᾽ αὐτούς»[7].

στ΄. Ὁ Χριστὸς ἐντὸς τοῦ πιστοῦ εἶναι τὸ μυστικὸ τῆς πνευματικῆς ζωῆς.

Θεοῦ τοῦ ἀγαπήσαντός με καὶ παραδόντος ἑαυτὸν ὑπὲρ ἐμοῦ» (πρὸς Γαλάτας β΄ 20).

6. *«Καθὼς ἀπέστειλέ με ὁ ζῶν πατὴρ κἀγὼ ζῶ διὰ τὸν πατέρα, καὶ ὁ τρώγων με κἀκεῖνος ζήσεται δι᾽ ἐμέ»* (Ἰωάννου στ΄ 57).

7. *«Κρίναντας τοῦτο, ὅτι εἰ εἷς ὑπὲρ πάντων ἀπέθανεν, ἄρα οἱ πάντες ἀπέθανον· καὶ ὑπὲρ πάντων ἀπέθανεν, ἵνα οἱ ζῶντες μηκέτι ἑαυτοῖς ζῶσιν, ἀλλὰ τῷ ὑπὲρ αὐτῶν ἀποθανόντι καὶ ἐγερθέντι»* (πρὸς Κορινθίους Β΄ ε΄ 15).

«Νὰ πιὰ εἶναι αὐτὴ ἡ μαρτυρία: Ὁ Θεὸς μᾶς χάρισε τὴν αἰώνια ζωή, κι αὐτὴ ἡ ζωὴ ὑπάρχει στὴν κοινωνία μὲ τὸν Υἱό Του. Ὅποιος ἔχει τὸν Υἱό, αὐτὸς μόνο ἔχει τὴν ζωή· ὅποιος δὲν ἔχει τὸν Υἱὸ τοῦ Θεοῦ, αὐτὸς δὲν ἔχει οὔτε ζωή»[8].

Ὅσοι ζοῦν *«κατὰ Χριστὸν»* στὴν παροῦσα ζωὴ θὰ συμμετάσχουν καὶ στὴν αἰώνια ζωὴ στὴν γεμάτη λαμπρότητα καὶ δόξα *«ὅταν ὁ Χριστὸς φανερωθεῖ ἡ ζωὴ ἡμῶν»*[9].

Ὅλα τότε θὰ ὑποταχθοῦν τελείως στὸν Θεό, ποὺ θὰ εἶναι *«τὰ πάντα ἐν πᾶσιν»*[10].

Θὰ εἶναι ἕνας νέος παράδεισος, ὅπου οἱ ἄνθρωποι θὰ γεύονται γιὰ πάντα τὴν ἴδια τὴν ζωὴ τοῦ Θεοῦ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ.

8. *«Καὶ αὕτη ἐστὶν ἡ μαρτυρία, ὅτι ζωὴν αἰώνιον ἔδωκεν ἡμῖν ὁ Θεός, καὶ αὕτη ἡ ζωὴ ἐν τῷ υἱῷ αὐτοῦ ἐστιν. ὁ ἔχων τὸν υἱὸν ἔχει τὴν ζωήν· ὁ μὴ ἔχων τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ τὴν ζωὴν οὐκ ἔχει»* (Α΄ Ἰωάννου ε΄ 11-12).

9. Πρὸς Κολοσσαεῖς γ΄ 4

10. Πρὸς Κορινθίους Α΄ ιε΄ 28.

Ἐπίλογος

Ἡ *«κατὰ Χριστὸν ζωὴ»* ἀναδεικνύει ἐκείνους ποὺ θὰ εἶναι ἄξιοι νὰ ζήσουν τὴν αἰώνια ζωὴ ποὺ χαρίζει ὁ Χριστὸς καὶ δὲν θά μπορέσει ποτὲ κανένας νὰ τοὺς τὴν ἀφαιρέσει καὶ νὰ τοὺς τὴν στερήσει, ἀφοῦ ὁ χορηγός της εἶναι ὁ *«ζῶν»* Θεός.

Τὸ μυστήριο τῆς σαρκώσεως, ἡ Ἐκκλησία, τὰ Μυστήρια, ἡ πίστη, ὁ καθημερινὸς ἀγώνας αὐτὸ τὸν σκοπὸ ὑπηρετοῦν ποὺ ὁ Κύριος διακήρυξε:

«Ὁ πιστεύων εἰς ἐμὲ
ἔχει ζωὴν αἰώνιον»[1].

1. Ἰωάννου γ΄ 36.

Ἐκδοτική Παραγωγή

ΕΠΤΑΛΟΦΟΣ Α.Β.Ε.Ε.
Ἀρδηττοῦ 12-16, 116 36 Ἀθήνα
Τηλ.: 210.921.7513, 210.921.4820 • Fax: 210.923.7033
www.eptalofos.gr • e-mail: info@eptalofos.gr

ISBN: 978-960-6841-67-5